Co-funded by
the European Union

FuturE

New Narrations for the Future of Europe

ZESTAW NARZĘDZI

Nr projektu: 2021-1-IT03-KA220-YOU-000029655

FAAL

KulturLife

Storie di Mondi Possibili

COTOPAXI

ilmnere

PROJEKT

Niniejsza publikacja jest jednym z końcowych produktów projektu „Nowe narracje dla przyszłości Europy-FuturE”, Erasmus Plus Edukacja Dorosłych, kod projektu.
2021-1-IT03-KA220-YOU-000029655

WZMACNIACZ

- Itinere Società Cooperativa Sociale – Włochy (Koordynator)
- Faal Dernegi - Turcja
- KulturLife GmbH-Niemcy
- Mobilizing Expertise AB-Szwecja
- Storie di Mondi Pissibili - Włochy
- Stowarzyszenie Pracownia Filmowa "Cotopaxi"- Poland

STRONY INTERNETOWE PROJEKTU

Strona internetowa: https://www.storyap.eu/hosted-projects/future/

StoryAP: https://www.storyap.eu/

Facebook: https://www.facebook.com/profile.php?id=100089973788834

AUTORZY Jessica Eterno, Patrizia Auriama, Silvia Costa, Andrea Cintar, Claudia Liberato, Antonio Tiso, Łukasz Szewczyk, Moritz Borchardt, Merve Dman, Meryem Özer, Karen Self, Ifreen Akhtar Elif Tengilimolu, Zach Donaldson, Emre Ersin, Tatiana Sasa, Charlotte Ohlmann

Zastrzeżenie

Finansowane przez Unię Europejską. Wyrażone poglądy i opinie są wyłącznie poglądami autora(-ów) i niekoniecznie odzwierciedlają stanowisko Unii Europejskiej lub Europejskiej Agencji Wykonawczej ds. Edukacji i Kultury (EACEA). Ani Unia Europejska, ani EACEA nie mogą ponosić za nie odpowiedzialności.

FuturE
New Narrations for the Future of Europe

Co-funded by the European Union

Spis Treści

01 Wstęp
Wprowadzenie do projektu

02 Zrównoważony rozwój w Europie
Jakie są działania na rzecz zrównoważonego rozwoju w Europie

03 Dlaczego historie na rzecz zrównoważonego rozwoju i Europy
Jak opowiadanie historii może przyczynić się do działań na rzecz zrównoważonego rozwoju

04 Metody opowiadania historii
Wprowadzenie do metodologii opowiadania historii

05 Metody autobiograficzne
Wprowadzenie do metodologii

06 Narracja fotograficzna
Wprowadzenie do metodologii

07 Wywiad wideo
Wprowadzenie do metodologii

08 Aktywizm opowiadania historii i zaangażowanie obywatelskie
Jak opowiadanie historii może przyczynić się do aktywizmu i zaangażowania obywatelskiego

09 Wieloperspektywiczność w opowiadaniu historii
Wprowadzenie do metodologii

10 Ćwiczenia i warsztaty
Scenariusze ćwiczeń i warsztatów związanych ze storytellingiem

FuturE
New Narrations for the Future of Europe

Co-funded by the European Union

ROZDZIAŁ 1

WSTĘP

WSTĘP

AUTORKA: JESSICA ETERNO

Teraźniejszość, to wymiar pełen sprzeczności, w którym troska o środowisko w którym żyjemy, coraz częściej poświęcana jest na rzecz luksusu i kaprysów małej części społeczeństwa, przywłaszczającej sobie wspólne zasoby jednocześnie powodującej zmiany dotykające cały świat.

W obliczu wielkich wyzwań naszych czasów nowe pokolenia, czasami rozczarowane niepewnością przyszłości i trudnościami w zabraniu głosu w procesach decyzyjnych, zaczęły tworzyć nową narrację o świecie, kwestionującą status quo relacji społecznych i kulturowych. Jednocześnie proponując przemyślenie życia codziennego i wspólne przeformułowanie idei przyszłości.

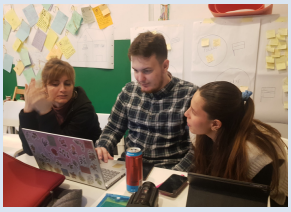
W ten kontekst wpisuje się projekt Nowe narracje dla przyszłości Europy (FuturE), który chcąc przyczynić się do realizacji zupełnie nowego dialogu między światem a kolejnymi pokoleniami, chce wesprzeć młode pokolenie w procesie rozwoju społecznego, zmiany kulturowej. Jednocześnie projekt FuturE ma na celu wskazanie narzędzi, metodologii i technik narracyjnych pomocnych przy rozpowszechnianiu nowych głosów domagających się zrównoważonego aktywizmu i umożliwienia dotarcia do nowych horyzontów i nowej świadomości.

Dlatego też, poprzez eksperymentowanie z cyfrowymi i niecyfrowymi metodami narracji, projekt miał na celu skierowanie uwagi jego uczestników na tematykę środowiska i zrównoważonego rozwoju, aby przeciwdziałać skutkom zmian klimatycznych przy użyciu nowych zasobów i języków. Poprzez tę podróż projekt FuturE miał na celu opowiedzenie i promowanie doświadczeń związanych ze zrównoważonym rozwojem w celu stworzenia nowych narracji, które pomogą lepiej zrozumieć tak kluczowy temat dla rozwoju Europy.
Jednocześnie, poprzez eksplorację tematu istotnego dla młodych obywateli Europy, projekt miał na celu stworzenie silnej motywacji wśród uczestników i włączenie ich w konkretne działania na rzecz rozwoju innowacyjnych praktyk, pobudzenie poczucia inicjatywy w młodych ludziach i wspieranie projektów związanych z działaniami społecznymi na rzecz promowania zrównoważonego rozwoju.

Edukatorów i młodzież poproszono o stworzenie osobistych narracji i przekazów multimedialnych pod okiem ekspertów w dziedzinie metodologii narracji autobiograficznej, narracji fotograficznej i z zakresu wywiadów wideo.
Mieli okazję eksperymentować z tymi metodami podczas spotkań z aktywistami i ekspertami w dziedzinie zrównoważonego rozwoju i ochrony środowiska.

FuturE
New Narrations for the Future of Europe

Co-funded by the European Union

Projekt zakładał współpracę sześciu organizacji zajmujących się edukacją młodzieży oraz realizację projektów związanych z solidarnością społeczną i aktywnym uczestnictwem. Zaangażowani byli uczestnicy z pięciu krajów: Włoch, Polski, Szwecji, Niemiec i Turcji.

Jednym z celów projektu było pomóc uczestnikom poczuć, że są aktorami w procesie tak ważnym i znaczącym jak transformacja ekologiczna, przy jednoczesnym wzmocnieniu idei aktywnego obywatelstwa oraz indywidualnego i zbiorowego zaangażowania młodych ludzi. W ten sposób wsparto uczestników w działaniach o silnym oddziaływaniu społecznym poprzez stworzenie wymiaru międzynarodowego, a co za tym idzie wielokulturowego, pozwalającym na nowo zdefiniować wspólne wartości i cele dla osiągnięcia lepszej przyszłości.

FuturE
New Narrations for the Future of Europe

Co-funded by the European Union

ROZDZIAŁ 2

ZRÓWNOWAŻONY ROZWÓJ W EUROPIE

FuturE
New Narrations for the Future of Europe

Co-funded by the European Union

ZRÓWNOWAŻONY ROZWÓJ W EUROPIE

CZYM JEST ZRÓWNOWAŻONY ROZWÓJ?

Zrównoważony rozwój polega na życiu w zgodzie z naszymi potrzebami oraz na tworzeniu systemów, które nam na to pozwalają, przy jednoczesnym poszanowaniu planety. Oznacza to, że Europa musi zjednoczyć się, aby przemyśleć i przekształcić kluczowe systemy oraz naszą konsumpcję i produkcję kluczowych dóbr, takich jak ŻYWNOŚĆ, ENERGIA; MOBILNOŚĆ i BUDYNKI, które stwarzają poważne wyzwania i trudności dla środowiska i klimatu.

UE dąży do osiągnięcia celów środowiskowych i klimatycznych poprzez politykę, zaangażowanie i działania. Świat zmienia się jednak szybko, jeśli chodzi o demografię, technologię i ekonomię, intensyfikując w ten sposób globalne megatrendy, co stwarza więcej zagrożeń i możliwości dla Europy i jej środowiska.

Jednymi z najpopularniejszych celów jest 17 Celów Zrównoważonego Rozwoju.

Każdy kraj w Europie jest klasyfikowany na podstawie ogólnego wyniku dotyczącego postępów w osiąganiu wszystkich 17 celów zrównoważonego rozwoju. Wynik 100 oznacza, że wszystkie cele zrównoważonego rozwoju zostały osiągnięte.

Oto 10 krajów, które uzyskały najwyższy wynik:

1. FINLAND 2. SWEDEN 3. DENMARK 4. GERMANY 5. AUSTRIA

6. FRANCE 7. NORWAY 8. CZECH 9. POLAND 10. ESTONIA

Kolejną Inicjatywą jest UE27, która wytycza ścieżkę zrównoważonego rozwoju dla Europy, uwzględniając także globalną perspektywę państw członkowskich oraz określając wyzwania i możliwości. Siedem z 27 państw członkowskich znajduje się w pierwszej dziesiątce światowych celów zrównoważonego rozwoju, a wszystkie 27 znajduje się w pierwszej pięćdziesiątce ze 156 uwzględnionych krajów. Europa ma również najwyższy wynik w zakresie eliminacji ubóstwa, co stanowi pierwszy cel zrównoważonego rozwoju. Chociaż system produkcji żywności wymaga znacznej poprawy, Europa poczyniła również postępy w ograniczaniu emisji gazów z nią związanych.
Aby być bardziej zrównoważoną, Europa koncentruje się na dwóch następujących kwestiach:

1. PRZEJŚCIE NA GOSPODARKĘ O BARDZIEJ ZAMKNIĘTYM OBIEGU

Komisja Europejska przyjęła nowy plan działania dotyczący gospodarki o obiegu zamkniętym (CEAP) w marcu 2020 r. Stanowi on element składowy Europejskiego Zielonego Ładu i nowego programu na rzecz zrównoważonego wzrostu. Przejście na gospodarkę o obiegu zamkniętym zmniejszy presję na zasoby naturalne i zapewni trwały wzrost gospodarczy i miejsca pracy. Jest także elementem osiągnięcia unijnego celu neutralności klimatycznej do roku 2050 i powstrzymania utraty różnorodności biologicznej. Plan dotyczy sposobu projektowania produktów, promuje procesy gospodarki o obiegu zamkniętym, zachęca do zrównoważonej konsumpcji i ma na celu zapewnienie zapobiegania powstawaniu odpadów, a wykorzystywane zasoby pozostaną w gospodarce UE tak długo, jak to możliwe. Ponadto wprowadza środki legislacyjne i pozalegislacyjne ukierunkowane na obszary, w których działania na poziomie UE wnoszą rzeczywistą wartość dodaną.

Jeśli chodzi o sektory biznesowe, współpraca nad ramami dotyczącymi zrównoważonych produktów otwiera nowe możliwości w UE i poza nią, dostosowując się do stopniowego przejścia w stronę zrównoważonego rozwoju. To przejście ma kluczowe znaczenie w nowej strategii przemysłowej UE. Stosowanie zasad gospodarki o obiegu zamkniętym w całej gospodarce UE może zwiększyć PKB o 0,5% do 2030 r. i stworzyć 700 000 miejsc pracy. Przyjęcie zasad gospodarki o obiegu zamkniętym może zwiększyć rentowność przedsiębiorstw, zmniejszając podatność na wahania cen zasobów. Opieranie się na jednolitym rynku i potencjalnych technologiach cyfrowych może jeszcze bardziej wzmocnić bazę przemysłową UE, promować przedsiębiorczość MŚP oraz przyspieszyć obieg zamknięty i dematerializację. Jeśli chodzi o obywateli, będzie zapewniać wysokiej jakości, trwałe produkty przeznaczone do ponownego użycia, naprawy i recyklingu, zwiększając przystępność cenową i funkcjonalność. Wprowadzi zrównoważone usługi i rozwiązania cyfrowe, co doprowadzi do poprawy jakości życia, innowacyjnych możliwości zatrudnienia oraz poszerzenia wiedzy i umiejętności.

Unijna gospodarka o obiegu zamkniętym będzie stawiać czoła różnym wyzwaniom dotyczącym społeczeństwa, takim jak elektronika i ICT, baterie i pojazdy, opakowania, tworzywa sztuczne, tekstylia, budownictwo i budynki, żywność, woda i składniki odżywcze. W przypadku wszystkich różnych wyzwań gospodarka o obiegu zamkniętym przedstawia konkretne inicjatywy mające na celu promowanie dłuższej żywotności produktów, recykling produktów, zrównoważoną produkcję i alternatywy, redukcję odpadów, wprowadzanie ograniczeń i wiele więcej. Ogólnie rzecz biorąc, plan działania dotyczący gospodarki o obiegu zamkniętym ma na celu wspieranie zrównoważonej, konkurencyjnej Europy. Koncentruje się na reformie polityki produktowej, zrównoważonych praktykach i redukcji odpadów, zgodnie z Europejskim Zielonym Ładem. Plan koncentruje się na wytwarzaniu mniejszej ilości odpadów i większej wartości w różnych aspektach. Obejmuje harmonizację zbierania odpadów, poprawę recyklingu i wspieranie państw członkowskich w gospodarowaniu odpadami, podkreślając zgodność i światowe przywództwo w praktykach gospodarki o obiegu zamkniętym i celach zrównoważonego rozwoju.

2. ZNACZENIE SPOŁECZNEJ ODPOWIEDZIALNOŚCI BIZNESU (CSR).

Społeczna odpowiedzialność biznesu (CSR) to koncepcja, zgodnie z którą firmy dobrowolnie uwzględniają kwestie społeczne i środowiskowe w swojej działalności oraz w interakcjach z interesariuszami. Chociaż CSR powinna być prowadzona przez przedsiębiorstwa, rządy mogą odgrywać rolę wspierającą poprzez środki polityczne i regulacje. Obejmuje to przedsiębiorstwa wykraczające poza minimalne wymagania prawne i układy zbiorowe w celu zaspokojenia potrzeb społecznych. Stosując CSR, przedsiębiorstwa, niezależnie od wielkości, mogą współpracować z interesariuszami, aby zrównoważyć cele gospodarcze, społeczne i środowiskowe. Koncepcja ta nabiera coraz większego znaczenia na świecie i w UE, w tym w dyskusjach na temat globalizacji, konkurencyjności i zrównoważonego rozwoju. Ponadto kładzie nacisk na obronę wspólnych wartości oraz wzmocnienie solidarności i spójności.

Wprowadzenie CSR oznacza zmianę filozofii biznesu w kierunku większej samoregulacji i wkładu społecznego, szczególnie ważnego w gospodarce rynkowej. Komisja Europejska, uznając znaczenie CSR, podkreśliła jego rolę w zrównoważonym rozwoju, wzroście gospodarczym i tworzeniu miejsc pracy. Podejście Komisji pozwala uniknąć dodatkowych obowiązków biznesowych, zamiast tego zachęca do dobrowolnych zachowań i uznaje przedsiębiorstwa za głównych aktorów CSR. Aby zwiększyć widoczność i wpływ CSR, Komisja wspiera utworzenie europejskiego sojuszu na rzecz CSR. Jest to sojusz o charakterze nieprawnym, który zaprasza przedsiębiorstwa każdej wielkości do wspierania inicjatywy CSR i stanowi część szerszej strategii mającej na celu włączenie CSR do europejskiej strategii na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia.
Różne proponowane działania w ramach CSR obejmują na przykład podnoszenie świadomości, wspieranie inicjatyw wielostronnych, współpracę z państwami członkowskimi, poprawę informacji dla konsumentów i przejrzystości oraz zachęcanie do badań i edukacji w zakresie CSR. Szczególny nacisk położony jest na CSR w MŚP i jego wymiar międzynarodowy, dostosowując praktyki CSR do światowych standardów i celów.

ROLA EUROPY W CSR

Rola Europy w CSR jest kluczowa, jeśli chcemy stać się centrum doskonałości w praktyce CSR. Celem Europejskiego Sojuszu na rzecz CSR jest promowanie CSR jako szansy biznesowej na zwiększenie konkurencyjności i zrównoważonego rozwoju Europy. Sojusz ten zasadniczo stanowi część kompleksowej strategii angażującej zainteresowane strony ze wszystkich sektorów, podkreślając dobrowolny charakter CSR, jednocześnie wspierając jego integrację z europejską kulturą biznesową

FuturE
New Narrations for the Future of Europe

Co-funded by the European Union

ROZDZIAŁ 3

DLACZEGO HISTORIE NA RZECZ ZRÓWNOWAŻONEGO ROZWOJU I ŚRODOWISKA

DLACZEGO HISTORIE NA RZECZ ZRÓWNOWAŻONEGO ROZWOJU I ŚRODOWISKA

AUTORKA: JESSICA ETERNO

Dlaczego chcemy rozmawiać o doświadczeniach zrównoważonego rozwoju i aktywizmu? Dlaczego ważne jest, aby je zbierać, rozpowszechniać i przybliżać społecznościom lokalnym?

Zdjęcie: Ulysse Devin

Opowieści mogą być narzędziem zmiany zdolnym do przeniesienia osobistych doświadczeń na wymiar zbiorowy za pośrednictwem medium przemawiającego bezpośrednio do odbiorców. Opowieści aktywują empatię i wprowadzają czytelnika lub słuchacza w przestrzeń bezpośredniego dzielenia się z autorem, pozwalając mu utożsamić się z bohaterami, skosztować tych samych smaków oraz uczestniczyć w opowiadanych wyzwaniach i lękach.

Historie dzięki swemu potencjałowi mogą znacznie bardziej przybliżyć ludziom kwestie zrównoważonego rozwoju środowiska czy kryzysu klimatycznego niż zimne dane statystyczne, choć oferują one obiektywność i naukową konkretność. Krótko mówiąc, opowieści są narzędziem, za pomocą którego najłatwiej dotrzeć do uwagi i wrażliwości innych, dzięki któremu wielkie problemy naszych czasów znajdują przestrzeń do rozpowszechnienia i ostatecznego zrozumienia.

Zwłaszcza historie o aktywizmie ekologicznym potrafią zainspirować i zmotywować innych do wzięcia udziału w walce o ochronę środowiska. Dostrzeżenie wysiłków i sukcesów innych może zachęcić poszczególne osoby do włączenia się w ochronę środowiska i pomóc rozwiać wątpliwości co do skuteczności osobistych działań i zaangażowania.

Co więcej, różne historie na temat środowiska pomagają stworzyć nową świadomość dotyczącą kluczowych kwestii związanych z jego ochroną, a które są zbyt często zaniedbywane, mało znane lub zdają się być odległe od nas geograficznie. Historie pomagają zatem edukować i informować, dostarczając kontekstów i możliwych rozwiązań.

W ten sposób historie o aktywizmie ekologicznym pokazują ich potencjał zmian, a jednocześnie dostarczają modelu pozytywnych zachowań. Pokazują, jak indywidualne i zbiorowe działania mogą wywoływać zmianę w promowaniu zdrowego i zrównoważonego rozwoju oraz jak łatwe i konieczne jest połączenie sił, aby zbudować nową wspólną przyszłość.

Krótko mówiąc, historie o doświadczeniach związanych z aktywizmem na rzecz ochrony środowiska są w zasadzie zdolne do mobilizowania ludzi, tworzenia świadomości, edukacji, zapewniania pozytywnych wzorców do naśladowania, budowania społeczności i wpływania na zmiany na poziomie politycznym i społecznym, aby chronić naszą planetę dla przyszłych pokoleń.

FuturE
New Narrations for the Future of Europe

Co-funded by the European Union

ROZDZIAŁ 4

METODY OPOWIADANIA ~~HISTORII~~ (STORYTELLING)

FuturE
New Narrations for the Future of Europe

Co-funded by the European Union

METODY OPOWIADANIA HISTORII

WPROWADZENIE DO METODOLOGII OPOWIADANIA HISTORII

Storytelling to praktyka stosowane do gromadzenia i opowiadania historii w skuteczny i wciągający sposób, oparta na zasadach narracyjnych, które umożliwiają przekazywanie wiadomości, emocji i koncepcji w jasny i zapadający w pamięć sposób.

Formy storytellingu obejmują techniki opowiadania autobiograficznego, multimedialnego, cyfrowego i partycypacyjnego i są wykorzystywane w wielu różnych kontekstach, w tym w szczególności w świecie edukacji i wsparcia społecznego, jako potężne narzędzie skutecznej komunikacji, wpływania na percepcję ludzi i zachęcania do działań społecznych

.

W ŚWIECIE EDUKACJI STORYTELLING JEST SZEROKO STOSOWANY JAKO NARZĘDZIE ANGAŻUJĄCE I WSPIERAJĄCE UCZENIE SIĘ.

W szczególności poprzez wykorzystanie opowiadania historii jako narzędzia edukacyjnego łatwiej jest przybliżyć ludzi do informacji lub koncepcji, które w innym przypadku byłyby trudniejsze do przekazania, a jednocześnie zachęcić do rozwoju umiejętności językowych, a nawet nauki drugiego języka.

Ponadto storytelling zachęca do rozwoju kreatywności i wyobraźni oraz zapewnia możliwość eksploracji tych wymiarów, które oddają zróżnicowanie kultur i perspektyw, tworząc w ten sposób przestrzeń wzmacniającą wartości dzielenia się i poszanowania różnorodności .

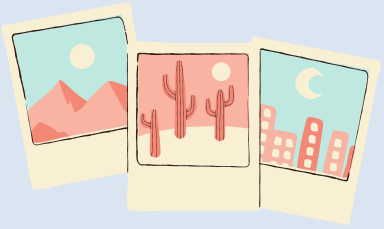
Innymi słowy, różne formy storytellingu mają na celu nakłonienie do nawiązania kontaktu ze sobą i światem, w bezpiecznym wymiarze, który może towarzyszyć w odkrywaniu własnej tożsamości i przyjmowaniu perspektywy drugiego człowieka, także poprzez współtworzenie i zbiorowe doświadczenie dzielenia się i słuchania historii.

Z tego powodu storytellin jest bardzo potężnym, wielowymiarowym narzędziem, zwłaszcza w dziedzinie edukacji, ponieważ może w pełni przyczynić się do rozwoju umiejętności poznawczych i społeczno-emocjonalnych zaangażowanych osób oraz przyciągnąć uwagę szerokiego grona odbiorców za pośrednictwem różnych mediów i formatów.

W ramach projektu „Nowe narracje dla przyszłości Europy" wspólnie z uczestnikami eksperymentowano z różnymi formami opowiadania historii:

- Metodologie autobiograficzne;
- Narracja fotograficzna;
- Wywiad wideo.

FuturE
New Narrations for the Future of Europe

Co-funded by the European Union

ROZDZIAŁ 5

METODOLOGIE AUTOBIOGRAFICZNE

METODOLOGIE AUTOBIOGRAFICZNE

AUTOR: PATRIZIA AURIEMMA – SILVIA COSTA – ANDREA CIANTAR – CLAUDIA LIBERATOS

Pisanie autobiograficzne jest obecnie szeroko stosowane w edukacji, jak i w naukach społecznych oraz humanistycznych.

Ale co sprawia, że jest ono tak ważne i skuteczne jako perspektywa i narzędzie edukacyjne?

- Opowiadanie historii, same historie są konstytutywną częścią naszego poznania świata (Bruner)...
- Poprzez historie konstruujemy wyrażaną wprost lub pośrednio reprezentację tego, kim jesteśmy, kim są inni, czym jest świat, po to, aby planować nasze działania i realizować swoje cele.

W szczególności autonarracja jest jednym z rodzajów narracji, które pomagają tworzyć nasz pogląd na rzeczywistość i nas samych oraz kierują naszymi działaniami w świecie. Ten szczególny typ narracji odnosi się do różnych treści:

- **Epizody, rozproszone wspomnienia naszej historii,** które pojawiają się w naszej pamięci i nieustannie nas „zamieszkują";
- **Fabuła naszej historii,** to, co uważamy za naszą ścieżkę życia, sekwencja faktów i wydarzeń, które doprowadziły nas do tego, kim jesteśmy;
- **Opis nas samych** jest częścią tej ciągłej narracji; naszą osobowość (kim jestem?), nasze ciemne strony oraz nasze zdolności i cechy;
- Dodatkowym elementem tworzącym narrację o nas samych jest **projekcja przyszłości**; wyobrażenie o sobie, kim będę lub co zrobię w przyszłości, zapowiedź mojej dalszej historii.

Wszystko to składa się na autonarrację, dzięki której opowiadamy naszą historię przede wszystkim sobie, aby nadać sens naszej rzeczywistości, naszemu byciu w świecie. I to właśnie Duccio Demetrio nazywa „myślą autobiograficzną" jako pamięcią o tym, kim byliśmy i kim jesteśmy, bez której nie mielibyśmy nawet poczucia własnej tożsamości. Metodologie autobiograficzne wychodzą z potrzeby człowieka, aby opowiadać o sobie - sobie i innym, aby tym samym uczynić to okazją do zaopiekowania się sobą i prowadzić ku autopoznaniu.

PISAĆ CZY MÓWIĆ?

Akt pisania o sobie wiąże się z innym procesem poznawczym. Uchwycenie na piśmie doświadczenia jest jak krystalizacja stale poruszającego się i nieuchwytnego procesu. Zatrzymując go, istnieje możliwość jego obserwacji, pochylenia się nad nim (Goldberg 1987). Szczególnie widoczne jest to w przypadku pisania odręcznego, które angażując obie półkule naszego mózgu, sprzyja funkcjonalnej integracji procesów logicznych, racjonalnych i emocjonalnych.

Robiąc to, obserwując powstawanie wspomnień i nadając kształt własnej historii, osiąga się dystans, który jest kolejną cechą „pracy autobiograficznej". Podobnie jak artysta-model, który na przemian pozuje i maluje, „tak autobiograf staje się biografem tej postaci, która obserwuje życie i która jest na przemian sobą i nie-sobą" (Demetrio Bolzoni, 1999).

ETAPY METODOLOGII AUTOBIOGRAFICZNYCH

Metody autobiograficzne ożywiają doświadczenia edukacyjne, w których człowiek jest prowadzony ścieżkami pisania autobiograficznego i autonarracji.

Na tych ścieżkach możemy zidentyfikować pewne fazy lub kluczowe momenty:

Początkowa faza „**rozpoznania autobiograficznego**", „**wydobywania się pamięci**", podczas której uczestnicy są stymulowani do odbycia introspekcyjnej podróży, wydobycia na powierzchnię i zgłębienia swoich wspomnień; osoba zdaje sobie sprawę, że „pamięta to, czego nie pamiętała", odkrywając odłożony na półkę świat, który zamiast tego wyłania się w całej swojej wyrazistości...

Po fazie wyłaniania się, „rozpoznania autobiograficznego", następuje faza „**rekompozycji**", w której podejmuje się próbę „uporządkowania", ponownego ułożenia rozproszonych wspomnień w wątki, w opowieść.

Praca autobiograficzna jest twórczą pracą polegającą na rekompozycj - podróży zaczynającej się w teraźniejszości w poszukiwaniu lepszego zrozumienia siebie i rzeczywistości.

W trakcie jej możemy obserwować to, co Demetrio nazywa „punktami szczytowymi" przeżywanego doświadczenia, czyli tymi momentami we własnej historii, które są powiązane z kluczowymi wydarzeniami, które na ogół należą do ludzkiej egzystencji: miłością, zabawą, pracą, śmiercią.

W naszej historii widzimy splot z historiami innych, od których – czasem lepiej, czasem gorzej – nauczyliśmy się czegoś istotnego.

Autorefleksja, która pojawia się w akcie ponownego ułożenia historii, jest momentem lepszego zrozumienia siebie. Możliwe, że niektóre motywy, które kierowały naszymi drogami życia, a które wydawały się niezrozumiałe, zyskują większą klarowność.

Stajemy się bardziej świadomi znaczenia naszej historii w odniesieniu do naszej rodziny, naszej kultury i szerszej historii, której jesteśmy częścią.

Być może dzięki refleksji nad naszą własną historią wyzwania, jakie rzuciło nam życie lub uzdolnienia i powołania, które nosimy, staną się bardziej wyraźne...

PO CO MÓWIĆ I PISAĆ O SOBIE?

- Pisanie o sobie jest sposobem na uruchomienie procesu „samopoznania", odnalezienia na nowo utraconych wątków własnej historii, odzyskania ważnych części siebie, docenienia doświadczeń życiowych.
- "Samo-pisanie" może być zatem motorem zmiany, rozwoju osobistego - właśnie dlatego, że pozwala lepiej zrozumieć siebie i świat oraz stwarza możliwość tworzenia „nowych narracji" o nas samych i rzeczywistości.
- Zatem o doświadczeniu autobiograficznym możemy mówić jako o „trosce o siebie", jak stwierdził Duccio Demetrio.
- Pisanie autobiograficzne to także „zabieranie głosu", akt, który może mieć wartość polityczną i społeczną.
- Może być sposobem na opowiadanie o pomijanych lub mało znanych rzeczywistościach, przedstawienie różnych perspektyw i wspieranie zmian społecznych.
- Każda historia, nawet ta najbardziej intymna, zawsze odnosi się zarówno do nas samych, jak i do świata. Można powiedzieć, że każda historia obejmuje trzy poziomy komunikacji i dialogu:

FuturE
New Narrations for the Future of Europe

Co-funded by the European Union

ROZDZIAŁ 6

NARRACJA FOTOGRAFICZNA

NARRACJA FOTOGRAFICZNA

AUTOR: ANTONIO TISO

WSTĘP

Metoda fotograficznego opowiadania historii (foto storytelling) jest skutecznym narzędziem opowiadania o osobie, jak i o innych ludziach.

Wizualne opowiadanie historii pozwala zrozumieć i pokazać wiele elementów reprezentując, przywołując i oferując świat obrazów i twarzy. Tym bardziej w świecie, w którym obraz jest potęgą kluczowe znaczenie ma budowanie i wprowadzanie nowych sposobów opowiadania historii za pomocą fotografii.

W kontekście projektu Nowe narracje dla przyszłości Europy zastosowanie metody fotograficznej stanowi sposób ożywienia doświadczeń aktywizmu ekologicznego za pośrednictwem obrazów. Niezależnie od tego, czy jest to osobiste doświadczenie, czy impresja związana z danym tematem, fotografia może być sposobem na przywołanie obrazów z przeszłości, wraz z ich uporządkowaniem nadającym nowe znaczenie słowom i wspomnieniom.

ŻYCIE POŚWIĘCONE AKTYWIZMOWI NA RZECZ OCHRONY ŚRODOWISKA: NOWE NARRACJE I NOWE DZIAŁANIA ZA POMOCĄ OBRAZÓW.

W każdej osobistej historii zawarte są doświadczenia i wspomnienia, które mogą zainspirować wielu do zaangażowania się w działanie. Oto przykład.

W powyższym przykładzie czytelnicy lepiej rozumieją inspirującą zmianę Dominiki jako aktywistki klimatycznej dzięki obrazom i tekstowi. W centrum uwagi znajduje się jej pasja i zaangażowanie w ochronę środowiska, dlatego autorzy zamieszczają w niej różnorodne opisy, wspomnienia i elementy. Praca wykonywana w narracji fotograficznej polega na łączeniu różnych elementów, które często ze sobą komunikują się.

W tym procesie autor może odkryć, że fotografia może nie tylko towarzyszyć, ale także inspirować do głębszych wspomnień i jednocześnie głębszej narracji. Wykorzystanie obrazów może bowiem pobudzić zatarte wspomnienia, a nawet wnieść do opowiadanej historii nowe sugestie i nowe słowa. W tym przypadku foto storytelling pomaga zapamiętać własne doświadczenia i je na nowo przedstawić - autor może dodać także zdjęcia zaczerpnięte z osobistego archiwum.

Kolejna **przykładowa historia** pozwala zastanowić się nad potencjałem, jaki oferuje fotografia w tworzeniu nowych narracji i reprezentacji.

Ta historia jest ważna, bo pokazuje, że aby zmienić swoją przyszłość, trzeba działać już teraz: Snupek to pies Piotra i Izabelli, dwójki ludzi, którzy podróżowali po Ameryce Środkowej i Południowej. Widząc na własne oczy szkody wyrządzane środowisku naturalnemu przez cywilizację, poczuli konieczność działania na rzecz klimatu i ochrony środowiska. Po powrocie do Polski zostali edukatorami, którzy wraz ze Snupkiem tłumaczą dzieciom w szkołach w jaki sposób żyć z większym szacunkiem wobec środowiska, którego wszyscy jesteśmy częścią.

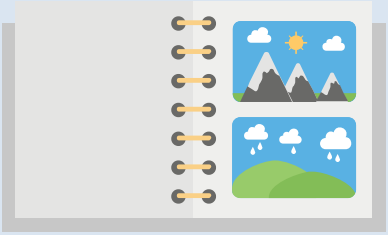
Na całą opowieść składają się różnego rodzaju treści wizualne: od portretów, przez fotografie miejsc, po detale i rysunki, w tym także zdjęcie zza kulis wywiadu. Każdy obraz opatrzony jest podpisem, który umieszcza fotografię w czasie i przestrzeni, wskazując miejsce i przedstawiany przedmiot.

UCHWYCENIE ZMIAN: SIŁA FOTOGRAFICZNEGO STORYTELLINGU W AKTYWIZMIE EKOLOGICZNYM

Metoda fotograficzna jest przydatna nie tylko do wydobywania i przedstawiania za pomocą obrazów historii poświęconych aktywizmowi na rzecz ochrony środowiska. Fotografia, jako medium zdolne do wywołania silnych emocji i dużego osobistego zaangażowania, potrafi oddziaływać poprzez ukazywanie ludzkich twarzy i miejsc. Jeśli pomyślimy o tym jako o narzędziu, które może wygenerować silne reakcje w widzu, potencjał w odniesieniu do zmiany i zaangażowania społecznego jest ogromny. Coraz więcej organizacji i stowarzyszeń wykorzystuje wizualny storytelling i fotografię, aby opowiedzieć o swoich działaniach i zaangażowaniu.

W narracji fotograficznej istnieje wiele elementów, które uporządkowane i ułożone według wiedzy i wyczucia autora czynią opowieść zrozumiałą i dodają jej mocy.

Zasadniczym narzędziem w foto storytellingu pozostaje portret - przestrzeń doskonałości, która powstaje podczas fotograficznej narracji skoncentrowanej na bohaterze. Twarz danej osoby zawiera w sobie historię: jej pokazanie jest istotną częścią fotograficznej opowieści. Portret łączy przedstawienie twarzy z historią: często zawiera szczegóły, przybliża osobę, tworzy przestrzeń intymnego zaangażowania, która styka ludzi twarzą w twarz.

Zwłaszcza, gdy centralne miejsce w opowieści zajmują miejsca, portret fotograficzny ma charakter sceniczny, czyli opowiada historię osoby osadzonej w miejscach i przestrzeniach, często w ruchu lub podczas ważnej akcji.

METODA FOTOGRAFICZNA MOŻE BYĆ UŻYTECZNYM NARZĘDZIEM DO ZBIERANIA HISTORII O OTACZAJĄCYM NAS AKTYWIZMIE EKOLOGICZNYM, KTÓRY CORAZ BARDZIEJ POTRZEBUJE NOWYCH PUNKTÓW WIDZENIA, SPOJRZEŃ, OBRAZÓW I NARRACJI.

FuturE
New Narrations for the Future of Europe

Co-funded by the European Union

ROZDZIAŁ 7

WYWIAD WIDEO

WYWIAD WIDEO

AUTOR: ŁUKASZ SZEWCZYK, STOWARZYSZENIE COTOPAXI

Prowadzenie wywiadów jest umiejętnością złożoną, łączącą się zarówno z aspektem technicznym ich rejestracji, jak i zagadnień związanych z nagrywaniem dźwięku, wyboru przestrzeni, realizacji dodatkowych zdjęć uatrakcyjniających montaż czy wreszcie samą sztuką zadawania pytań.

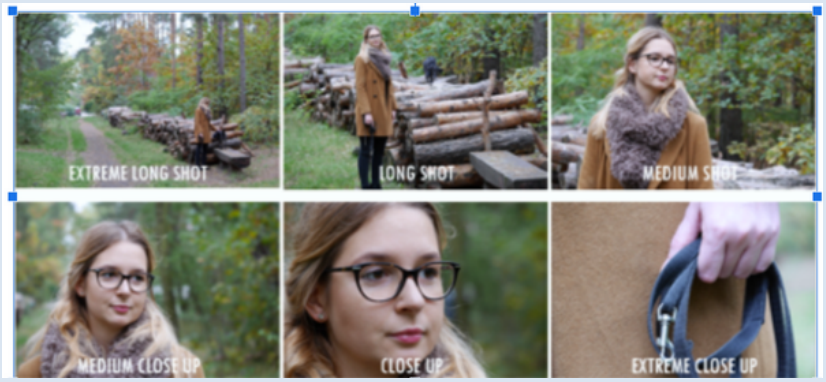
Pewne zagadnienia związane z kompozycją kadru, oświetleniem, rodzajami planów czy perspektywą są całkowicie zbieżne z fotografią. Osoby z którymi prowadzimy wywiad przede wszystkim będziemy starali się dobrze sportretować, tak jak robimy to w przypadku portretów np. w photo narration.

Niniejsze wprowadzenie ma za zadanie jedynie nakreślić pewne kwestie kluczowe udzielając rad, które wraz ze stopniowym zdobywaniem doświadczenia należy wręcz świadomie odrzucać by szukać swoich sposobów na połączenie ekspresji artystycznej z przekazem, na którym nam zależy.

NAGRYWANIE OBRAZU

Podobnie jak w przypadku innych ujęć koncentrujących się na bohaterze, musimy przede wszystkim zadbać by było dobrze widać osobę, z którą prowadzimy rozmowę. Uwaga odbiorców będzie koncentrowała się przede wszystkim na twarzy – oczach i ustach osoby mówiącej. Dlatego najlepiej kręcić w półzbliżeniach (medium close-up). Jednak dla urozmaicenia i potrzymania dynamiki wywiadu warto sięgać po różne ujęcia, w tym detale, które mogą służyć jako przebikti podczas montażu. (zob. camera shots)

Camera shots. https://videoineducation.eu/practical-tips/

PODSTAWOWE ZASADY DOTYCZĄCE OBRAZU

- Najprawdopodobniej będziesz potrzebować kamery i statywu, żeby przeprowadzić wywiad. Bardziej rozbudowany zestaw powinien zawierać również: drugą kamerę + statyw, oświetlenie, blendę, ew. inne systemy stabilizacji dla uatrakcyjnienia zdjęć jak slider, gimbal, steadycam,
- W przypadku dłuższej rozmowy najlepiej przeprowadzić ją na siedząco – zaproponuj rozmówcy wygodne miejsce, jeżeli sam przeprowadzasz rozmowę usiądź w pobliżu. Kamera powinna zostać ustawiona pod lekkim kątem do osoby mówiącej. Staraj się zaaranżować kadr w ramach trójpodziału, czyli tak by oczy rozmówcy nie były w środku, ale na przecięciu którejś z mocnych linii.
- Wywiad przeprowadza jedna osoba, druga rejestruje obraz, trzecia dźwięk. To podział podstawowy i może być rozbudowany o kolejne osoby zaangażowane np. w ramach drugiej kamery, charakteryzacji, scenografii, itp. Ważne, by każdy trzymał się swoich zadań – operator dba o zdjęcia i nie ingeruje w wywiad, tak jak osoba prowadząca wywiad koncentruje się tylko na rozmowie.
- Kamera powinna zostać tak ustawiona by była na wysokości oczu – nie wyżej czy niżej (zob. Shots angles).
- Zwróć uwagę na tło – czy nie odciąga uwagi, czy niesie jakiś przekaz, czy nie ma jakiś elementów, które np. „wyrastają z głowy" bohatera.

- Jeżeli chcesz by twój obraz wyglądał bardziej estetycznie rozważ zastosowanie płytkiej głębi ostrości, czyli efektu optycznego, w którym ostrość ustawiona jest na małej przestrzeni – np. oczach. Reszta obrazu, w tym tło, pozostają rozmyte.
- - Nie zmieniaj kadru (np. poprzez zoom) podczas rejestracji – może to spowodować trudności na etapie montażu.
-

Shot angles. By Stowarzyszenie Pracownia Filmowa Cotopaxi

REJESTROWANIE DŹWIĘKU

Dźwięk często traktowany jest jako drugorzędny podczas nagrywania wywiadu a jest to postawa niewłaściwa. Bez dobrze zarejestrowanego dźwięku nie ma wywiadu i nie zmienią tego nawet najładniejsze kadry. W zasadzie dźwięk jest sprawą priorytetową i należy przyłożyć szczególną uwagę do jego poprawnej rejestracji.

PODSTAWOWE WSKAZÓWKI

- Skorzystaj z mikrofonu zewnętrznego – nawet najtańszy sprzęt jak mikrofon przypinany typu lavalier za kilkanaście euro będzie lepszym rozwiązaniem niż dźwięk nagrywany tylko i wyłącznie przez mikrofon wbudowany w kamerze. Możesz również wykorzystać dyktafon, ale możliwe, że będzie konieczna synchronizacja dźwięku i obrazu na etapie montażu.

- Sprawdź jakość dźwięku – jedna osoba odpowiada za jakość dźwięku i powinna sygnalizować wszelkie zakłócenia zaraz po ich wystąpieniu.
- Nagrywaj w cichym miejscu, bez echa – ciche miejsce jest ważniejsze niż piękne miejsce. W sytuacji rozmów związanych ze środowiskiem naturalnym możecie chcieć przeprowadzić rozmowę np. na łące, pozornie cichej i oddalonej od cywilizacji – dobrze posłuchajcie czy naprawdę jest tam cicho...
- Uważaj na „białe szumy" – np. lodówka, klimatyzacja, ale także odgłosy natury. Potrafią być naprawdę irytujące dla ucha!
- Ustaw mikrofon prawidłowo (zachowaj odległość od ust, sprawdź dźwięki „p" i „b").

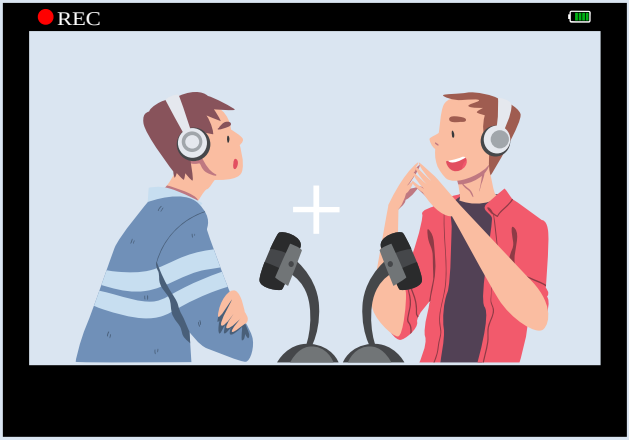

RODZAJE PRZEKAZÓW - PO CO NAGRYWAMY WYWIADY?

Jest to sprawa dość indywidualna i w dużej mierze podyktowana takimi kwestiami jak:

- **Charakter naszego wideo:** czy jest treścią kanału internetowego, który ma być lekki, łatwy i przyjemny czy nieść ważny, choć może niełatwy przekaz? Czy ma za zadanie podnosić świadomość czy może nakłaniać do refleksji i zmiany naszych postaw? Ma promować – samego prowadzącego, gościa, ideą, produkt?
- **Odbiorcy** – kto będzie oglądał nasze wideo, czego te osoby szukają, jak poznają świat, jak się uczą, co lubią, itp.

- **Forma**: czy jest to krótki materiał w stylu np. Tik-Toka, gdzie w zasadzie mamy możliwość zadania tylko jednego pytania, czy może dłuższa rozmowa, która wymaga skupienia i refleksji ze strony widza,
- **Styl rozmowy:** inaczej będzie prowadzona rozmowa np. z lokalnym politykiem o rekultywacji terenów poprzemysłowych a inaczej z osobami starszymi dotycząca ich wspomnień z młodości i kontaktów z naturą. W zależności od celu staraj się dostosować swój sposób prowadzenia wywiadu.

Najważniejsze wskazówki dotyczące prowadzenia rozmowy:

- **zadbaj o atmosferę** – staraj się, by twój rozmówca czuł się dobrze i na tyle na ile to możliwe nie zwracał uwagi na kamerę i resztę sprzętu,
- **rozmowa zaczyna się zanim naciśniemy przycisk nagrywania** – nawiąż konwersację, staraj się dowiedzieć czegoś o twoim rozmówcy wcześniej**,**
- zastanów się jaki **styl rozmowy** chcesz przyjąć i jaki cel osiągnąć. Wrażliwość, empatia i zrozumienie mogą być tak samo ważne jak dociekliwość!
- **Słuchaj, zapamiętuj, reflektu**j, pokaż rozmówcy, że zależy ci na wywiadzie i naprawdę interesują cię zagadnienia, które poruszacie

FuturE
New Narrations for the Future of Europe

Co-funded by the European Union

ROZDZIAŁ 8

STORYTELLING AKTYWISTYCZNY I ZAANGAŻOWANIE OBYWATELSKIE

FuturE
New Narrations for the Future of Europe

Co-funded by the European Union

STORYTELLING AKTYWISTYCZNY I ZAANGAŻOWANIE OBYWATELSKIE

AUTOR: MORITZ BORCHARDT

„Historia nigdy się nie powtarza, ale przedstawiana teraźniejszość, niczym w kalejdoskopie, często wydają się być zbudowana z połamanych fragmentów dawnych legend".

- Mark Twain, Charles Dudley Warner „Wiek pozłacany: opowieść współczesna" (1902)

Jak opisują Mark Twain i Charles Warner „historia się nie powtarza, ale rymuje" - nasza historia i polityka nigdy nie są takie same jak gdzie indziej i kiedy indziej, ale opowiadanie naszych historii zawsze ma znaczenie – i zawsze niesie ze sobą ślady z przeszłości i przyszłości.

Wykraczając daleko poza proste „byłem tutaj”, sam akt opowiadania historii, umieszcza nas wśród gawędziarzy i aktywistów tak starych jak sama ludzkość. W coraz bardziej podzielonym społeczeństwie i polityce lat 20. XXI wieku, gdzie algorytmy i ideologie polityczne promują brak jedności i idee populistyczne, niewiele jest rzeczy tak jasnych i szczerych jak ten prosty czyn.

Jestem tu, jestem aktywny, dbam.
Pokazywanie, kim jesteś, co robisz i jak to robisz, nie jest część dopracowanych i zmyślnych kampanii w różnych mediach, ale leży u podstaw ludzkiej natury. Jesteśmy w końcu zwierzętami społecznymi, więc opowiadamy sobie historie: o sobie i naszym świecie, o świecie, w którym chcemy żyć, o tym, co kochamy i o sprawach, które nas motywują.

Opowiadanie historii to sposób, w jaki uczymy się i przekazujemy wiedzę, to fakty, które wiemy o świecie i co to znaczy w ogóle żyć. Od rodzica do dziecka opowiadamy historie naszych czasów i dzielimy się nimi w formie pisanej, ustnej lub multimedialnej. Dzięki nim możemy przemieszczać się w czasie i przestrzeni. Od autora do czytelnika, od kontynentu do kontynentu, od pradziadka do prawnuka i do byłego współlokatora kuzyna bratanka naszego ojca. To na podstawie tych opowieści w pierwszej kolejności formułujemy nasze wyobrażenia na temat rzeczywistości, świata i tego, jak powinien wyglądać – i to poprzez opowiadanie pokazujemy, kim jesteśmy i jak kontynuujemy dziedzictwo i współdzielimy świat.

Patrząc na opowiadanie historii ze społecznego punktu widzenia, pomaga ono nam tworzyć więzi między sobą, dzielić się opiniami i wartościami wewnątrz i pomiędzy grupami, a dzięki nowoczesnym technologiom pozwala nam dzielić się naszymi pomysłami i promować sprawy, które są nam zawsze bliskie. Dzięki demokratyzacji dostępu do edukacji, technologii, a co za tym idzie – możliwości oddziaływania na ludzi spoza naszego fizycznego otoczenia – z czasem możemy opowiadać nasze historie każdemu, kto zechce poświęcić nam swoją uwagę.

Wpływ społeczny staje się jeszcze bardziej widoczny, gdy weźmiemy pod uwagę jego rolę w kształtowaniu pamięci zbiorowej i wpływaniu na zmiany społeczne. Historie, które opowiadamy i narracje, które konstruujemy, służą zarówno jako odzwierciedlenie, jak i projekcja naszych wartości, przyczyniając się do ciągłego dialogu na temat świata, w jakim chcemy, powinniśmy, żyć. Poprzez opowiadanie historii nie tylko dokumentujemy teraźniejszość, ale także kształtujemy przyszłość, tworząc wspólną narrację, która wykracza poza indywidualne doświadczenia.

W miarę jak nasze społeczności lokalne, regionalne, europejskie i globalne zmagają się z palącymi problemami, takimi jak zmiana klimatu, nierówności społeczne i polaryzacja polityczna, opowiadanie historii jawi się jako narzędzie rzecznictwa i katalizator zaangażowania obywatelskiego. Aktywiści wykorzystują narracje do wzmacniania swoich przekazów, tworząc rezonans wykraczający poza statystyki i abstrakcyjne koncepcje. Osobiste historie mogą stać się wezwaniem do walki, zmuszającym nas do refleksji nad własnymi doświadczeniami i inspiracją do wspólnych działań.

Co więcej, sam akt opowiadania historii staje się ucieleśnieniem odpowiedzialności naszej indywidualnej i obywatelskiej za ten świat. W czasach, w których dezinformacja może łatwo się rozprzestrzeniać, autentyczne i dobrze opracowane narracje mogą działać jako przeciwwaga. Dzieląc się naszymi historiami uczciwie i przejrzyście, przyczyniamy się do tworzenia kultury prawdy i odpowiedzialności. Ta autentyczność tworzy zaufanie, kluczowy element każdego społeczeństwa dążącego do znaczącego zaangażowania obywatelskiego, którego czasami brakuje w krajobrazie medialnym kształtowanym przez pogłos i podzielone społeczeństwo.

Alisdare Hickson na licencji CC BY-SA 2.0 DEED:
https://www.flickr.com/photos/alisdare/22796019613/in/photolist-AJpyqV-7okaCG-2mu891J-2mu73ys-2oswD38-7nwEDh-2mtYgB5-2mu893n-7nx83N- 2mu896t-2j999qn-V2XL8A-2m65unZ-2nbHrGB-7nscBc-7nxRm5-Hnj4VX-9BVxAE-9BSAuD-2j97JXm-7onSD1-2nci77E-2b3GAP4-7okgDm-7nscGK-7nw6HL-2nfZXtH-2m6 5u9H-7omDvf-7okaT9-2kMdXBK-2nPgpwf-7nxR1s-7okCh1- 7stEex-2nPfM18-2nPgpx2-7oLHyA-AJuPCZ-NV36as-7okgKQ-2ng6rJS-2ng8UfL-7oiCxL-7oMpa9-2ng7x6C-7nsHhK-NV37Vm-2mu4wBw-24AQmzc

Przecięcie storytellingu, aktywizmu i zaangażowania obywatelskiego jest szczególnie widoczne w ruchach, które ujarzmiły siłę narracji do napędzania zmian systemowych. Od Ruchu Praw Obywatelskich w Stanach Zjednoczonych w latach 60. XX wieku po globalne strajki klimatyczne w XXI wieku narracje odegrały kluczową rolę w mobilizowaniu mas i kształtowaniu dyskursu publicznego. Humanizując złożone zagadnienia, opowiadając konkretne historie, angażujemy ludzi na poziomie emocjonalnym, przełamujemy bariery i budujemy poczucie wspólnej odpowiedzialności.

FuturE
New Narrations for the Future of Europe

Co-funded by the European Union

ROZDZIAŁ 9

WIELOPERSPEKTYWICZNOŚĆ W OPOWIADANIU HISTORII

WIELOPERSPEKTYWICZNOŚĆ W OPOWIADANIU HISTORII

Spojrzenie na świat innymi oczami: jak historie mogą zmienić naszą perspektywę?

Czy kiedykolwiek spojrzałeś na sytuację z punktu widzenia innej osoby i zdałeś sobie sprawę, że rzeczywistość nie jest tak prosta, jak się wydawało? Wielopłaszczyznowość w opowiadaniu historii pokazuje nam świat różnymi oczami. To jakby założyć cudze okulary i zobaczyć świat w zupełnie nowy sposób.

1.ZROZUMIENIE WIELU PERSPEKTYW

Wieloperspektywiczność w storytellingu oznacza opowiadanie historii z perspektywy różnych postaci. Każda postać ma własne myśli, uczucia i doświadczenia, które kształtują jej sposób widzenia świata. Zamiast słuchać tylko jednej strony historii, wieloperspektywiczność pozwala nam zanurzyć się w umysłach wszystkich zaangażowanych postaci.

2. SIŁA EMPATII

Wieloperspektywiczność pomaga nam rozumieć innych ludzi i nawiązywać z nimi relacje. Kiedy patrzymy na sprawy z perspektywy innej osoby, łatwiej jest postawić się w jej sytuacji i zrozumieć, co się na nią składa. To jak poznanie nowego przyjaciela - im lepiej go poznajesz, tym bardziej go rozumiesz i troszczysz się o niego.

3. PODWAŻANIE ZAŁOŻEŃ I POSZERZANIE HORYZONTÓW

Wieloperspektywiczność podważa także to, co myślimy, że wiemy. Czasami myślimy, że znamy odpowiedzi na wszystkie pytania, ale kiedy patrzymy na sytuację z punktu widzenia kogoś innego, zdajemy sobie sprawę, że wielu rzeczy nie wzięliśmy pod uwagę.
To jakby odkryć, że istnieje zupełnie inna strona tej historii, o której istnieniu nawet nie wiedzieliśmy.

4.SZTUKA OPOWIADANIA HISTORII Z WIELU PERSPEKTYW

Pisanie historii z wielu perspektyw nie jest łatwe, ale przypomina żonglowanie wieloma piłkami na raz. Musisz naprawdę zrozumieć każdą postać i to, co ją napędza. Ale kiedy kiedy wszystkie elementy się układają, ma się wrażenie, że historia rozwija się jak w pięknym tańcu – każda z postaci dodaje swoje własne, unikalne ruchy.

WNIOSEK

W świecie naznaczonym różnorodnością i złożonością uwzględnienie wielu perspektyw w storytellingu nigdy nie było ważniejsze. Zapraszając czytelników do zapukania do umysłów ludzi z różnych środowisk i z różnym doświadczeniem, sprzyjamy rozwojowi empatii, podważania utartych założeń i poszerzania horyzontów. W ten sposób storytelling stanowi przypomnienie o bogactwie ludzkiego doświadczenia i nieskończonych możliwościach tkwiących w naszej zbiorowej narracji.

BADANIE PROBLEMÓW ŚRODOWISKOWYCH

Wieloperspektywiczność może być potężnym narzędziem do badania problemów środowiskowych pod różnymi kątami. Oto kilka sposobów jego zastosowania:

Z PUNKTU WIDZENIA LUDZI

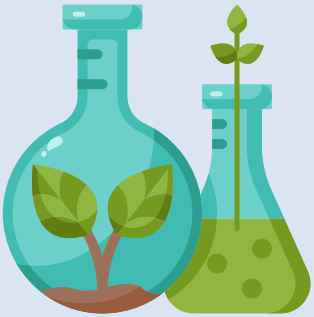
Zbadaj, jak kwestie środowiskowe wpływają na różne osoby lub społeczności. Możesz na przykład opowiedzieć historię rolnika zmagającego się z suszą, mieszkańca miasta zmagającego się z zanieczyszczeniami i rdzennej społeczności stojącej w obliczu utraty ziemi w wyniku wylesiania.
Prezentując te różnorodne perspektywy, czytelnicy mogą uzyskać głębsze zrozumienie ludzkiego wymiaru wyzwań środowiskowych.

Z PUNKTU WIDZENIA ISTOT INNYCH NIŻ LUDZIE

Rozważ opowiadanie historii z perspektywy postaci innych niż ludzie lub elementów natury. Może to obejmować opowiadanie historii z punktu widzenia drzewa będącego świadkiem wylesiania, wieloryba żeglującego po zanieczyszczonych oceanach lub niedźwiedzia polarnego walczącego o przetrwanie w topniejącej Arktyce. Humanizując naturę w ten sposób, czytelnicy mogą rozwinąć empatię i głębsze uznanie dla wzajemnych powiązań całego ekosystemu.

PERSPEKTYWY NAUKOWE

Włącz naukowe punkty widzenia do opowiadania historii, analizując badania, dane i dowody stojące za kwestiami środowiskowymi. Może to obejmować śledzenie pracy naukowców badających zmiany klimatyczne, utratę różnorodności biologicznej lub degradację ekosystemu i podkreślanie ustaleń naukowych. Opierając historię na rzeczywistości naukowej, czytelnicy mogą uzyskać wgląd w przyczyny i konsekwencje problemów środowiskowych.

PERSPEKTYWY HISTORYCZNE

Zbadaj, jak kwestie ochrony środowiska ewoluowały na przestrzeni czasu, badając konteksty i perspektywy historyczne. Może to obejmować opowiadanie historii o przeszłych ruchach ekologicznych, takich jak wysiłki wczesnych przyrodników na rzecz ochrony środowiska lub aktywizm społeczności tubylczych walczących o prawa do ziemi. Umieszczając współczesne wyzwania w kontekście narracji historycznych, czytelnicy mogą głębiej docenić długoterminowy wpływ działań człowieka na środowisko.

FIKCYJNE PERSPEKTYWY

Wykorzystaj fikcyjne postaci, aby wyobrazić sobie możliwą przyszłość lub alternatywne rzeczywistości, w których poruszane są (lub nie) kwestie ochrony środowiska. Może to obejmować tworzenie scenariuszy możliwych wydarzeń, których akcja rozgrywa się w dystopijnych lub utopijnych światach ukształtowanych przez zmiany klimatyczne, innowacje technologiczne lub aktywizm ekologiczny. Badając te wyobrażone przyszłości, czytelnicy mogą zastanowić się nad potencjalnymi konsekwencjami bieżących decyzji środowiskowych i znaczeniem podejmowania działań.

Włączając wielość perspektyw do opowiadania historii o kwestiach środowiskowych, twórcy mogą zaangażować czytelników/widzów na głębszym poziomie, rozwijając empatię, zrozumienie i poczucie wspólnej odpowiedzialności za planetę.

FuturE
New Narrations for the Future of Europe

Co-funded by the European Union

BIBLIOGRAFIA

Bibliografia:

Rozdział 1

Thériault A., Grainger M. (2023, November 20). Oxfam, Richest 1% emit as much
planet-heating pollution as two thirds of humanity.

Oxfam. https://www.oxfam.org/en/press-releases/richest-1-emit-much-planet-heating-pollution-two-thirds-humanity#:~:text=The%20richest%201%20percent%20of,a%20new%20Oxfam%2

Policy Department for Citizens' Rights and Constitutional Affairs Directorate- General for Internal Policies. (2023 March). Young people's participation in European democratic processes

Rozdział 2

Plan działania dotyczący gospodarki o obiegu zamkniętym. Środowisko. (nd). https://environment.ec.europa.eu/strategy/circular-economy-action-plan_en

Społeczna odpowiedzialność biznesu w UE: EUR-Lex. EUR. (nd-a). https://eur-lex.europa.eu/EN/legal-content/summary/corporate-social-responsibility-in-the-eu.html#:~:text=It%20sets%20priorities%20and%20measures%20on%20cor

Społeczna odpowiedzialność biznesu w UE: EUR-Lex. EUR. (nd-b). https://eur-lex.europa.eu/EN/legal-content/summary/corporate-social-responsibility-in-the-eu.html#:~:text=It%20sets%20priorities%20and%20measures%20on%20cor

Zrównoważony rozwój i odpowiedzialność. Rynek wewnętrzny, przemysł, przedsiębiorczość i MŚP. (nd). https://single-market-economy.ec.europa.eu/industry/sustainability/corporate-sustainability-and-responsibility_en

Taksonomia UE: Przejście na gospodarkę o obiegu zamkniętym. EUROPEJSKA. (2022, 14 kwietnia). https://www.europen-packaging.eu/news/eu-taxonomy-the-transition-to-a-circular-economy/#:~:text=On%2030%20March%202022%2C%20the%20European%

Rankingi indeksu SDG. Strona główna Europejskiej Agencji Środowiska. (nd-a). https://www.eea.europa.eu/en/topics/at-a-glance/sustainability?

SDG WATCH EUROPE. (nd). Uczyń Europę zrównoważoną dla wszystkich. https://sdgwatcheurope.org/make-europe-sustainable-for-all/

Liczysz się. (nd-b). Czy Europa podąża właściwą drogą ku zrównoważonej perspektywie do roku 2030?. Strona główna Europejskiej Agencji Środowiska. https://youmatter.world/en/is-europe-going-in-the-right-path-for-a-sustainable-2030/

Rozdział 3

Myers S. A. (2023, October 3). How Positive Storytelling Can Impact Climate Change.

Psichology Today. https://www.psychologytoday.com/us/blog/living-as-an-outlier/202309/how-positive-storytelling-can-impact-climate-change

Rozdział 4

https://www.storyap.eu/methodologies/

https://www.storyap.eu/wp-content/uploads/2020/03/DST-Presentazione-English.pdf

Rozdział 5

Demetrio D. (1996). Raccontarsi. L'autobiografia come cura di sé
Demetrio D. (1999). L’educatore autobiografo.
Demetrio D., Ciantar A. (2002). Scritture Erranti.

Rozdział 6

https://www.storyap.eu/wp-content/uploads/2022/12/Photo-portraits-and-photo-stories.pdf

Rozdział 7

Grobel, L. (2007). Sztuka wywiadu: lekcje mistrza. Wydawnictwo W. Marzec

Wideo w edukacji. (2024, 10 lutego). Praktyczne wskazówki. https://videoineducation.eu/practical-tips/

Rozdział 8

Foley, T. (2017, 12 maja): Siła opowiadania historii: wywiad z liderem zmian społecznych Davidem Huntem, The Activist History Review

Lievonen, M.; Luoma-aho V., van Zoonen W. (2024): Ufać, ale weryfikować? Badanie roli zaufania do instytucji w rozpowszechnianiu niezweryfikowanych informacji w mediach społecznościowych w: Computers in Human Behaviour, Tom 150

Rozdział 9

-Guillén, Claudio (1971). „O pojęciu i metaforze perspektywy". C. Guillén. Literatura jako system: eseje w stronę teorii historii literatury. Princeton: Princeton UP, 283–371.

-Hartner, Marcus (2012). „Konstruowanie charakteru literackiego i perspektywy: podejście z psychologii i teorii mieszania". R. Schneider i M. Hartner (red.). Mieszanie i badanie narracji: podejścia i zastosowania. Berlin: de Gruytera.

-Herman, Dawid (2002). Logika opowieści: problemy i możliwości narracji. Lincoln: U of Nebraska P.

-Hönnighausen, Lothar (1980). „‚Punkt widzenia' i jego tło w historii intelektualnej". Krytyka porównawcza 2, 151–66.

Co-funded by
the European Union

FuturE
New Narrations for the Future of Europe

Co-funded by the European Union

SCENARIUSZE WARSZTATÓW

FuturE
New Narrations for the Future of Europe

Co-funded by the European Union

TYTUŁY WARSZTATÓW

NOWE WYZWANIA DLA ŚWIATA	
STORYTELLING	
Metoda autobiograficzna	X
Kolaż	X

ZMIANA W DZIAŁANIU	
METODA OPOWIADANIA HISTORII	
Cyfrowe opowiadanie historii	X
Kolaż	X

FuturE
New Narrations for the Future of Europe

Co-funded by the European Union

NOWE WYZWANIA DLA ŚWIATA

WARSZTAT

STRESZCZENIE

Opowiedzenie o swoich osobistych doświadczeniach w zakresie zrównoważonego rozwoju przy użyciu techniki kolażu.

TEMAT

- Doświadczenia w zakresie zrównoważonego rozwoju;
- przykłady troski o środowisko, planetę i jej mieszkańców;
- przykłady zaangażowania młodych ludzi na rzecz ochrony środowiska.

GRUPA DOCELOWA

Uczestnicy mogą mieć od 16 do 30 lat.

WIELKOŚĆ GRUPY

Maksymalnie 14 osób.

CEL

Celem edukacyjnym jest rozwinięcie świadomości wyzwań związanych z obecnym kryzysem klimatycznym oraz zapewnienie przestrzeni do refleksji nad możliwymi działaniami osobistymi i zbiorowymi, które mogą wpłynąć na zmianę sytuacji.
Ponadto celami warsztatów są:

- rozmowa o osobistych doświadczeniach związanych z aktywizmem ekologicznym poprzez historie i wspomnienia;
- wzmacnianie krytycznego myślenia i aktywność w zakresie zrównoważonego rozwoju społecznego i naturalnego;
- zachęcenie do refleksji na temat wartości osobistego wkładu w zapoczątkowanie zbiorowych zmian;
- refleksja nad nauką płynącą, z własnego doświadczenia i historii innych osób;
- rozwinięcie postaw i umiejętności, takich jak: umiejętność wyobrażania sobie zmian jako konstruktywnego krytycznego myślenia; świadomość wagi zmiany społecznej; rozwijanie inicjatywy, odporność, podejmowanie aktywności w odniesieniu do zrównoważonego rozwoju.

MATERIAŁY

Papier o różnych kolorach i gramaturach, stare czasopisma i gazety, nożyczki, klej. Muzyka.

PRZYGOTOWANIE

Edukatorzy powinni przygotować przestrzeń i materiały oraz wybrać różne czasopisma.

CZAS

Warsztaty (część II) będą trwały 2 godziny.

METODOLOGIA

Krok po kroku

1. Uczestnicy tworzą pary i przeprowadzają ze sobą wywiady za pomocą przykładowych pytań
2. W kolejnym etapie uczestnicy tworzą kolaże, w których przedstawiają swój własny pomysł i doświadczenie na rzecz przyszłości przyjaznej planecie, wykorzystując obrazy wycięte z czasopism i dostępnych materiałów.
3. Następnym krokiem jest stworzenie haiku, bazującego na wywiadach z kroku nr 1. Haiku to utwór poetycki pochodzenia japońskiego, złożony z 3 wersów i 17 sylab podzielonych według struktury 5-7-5 lub 2-3-2.
4. Uczestnicy tworzą finalną wersję, na którą składają się: tytuł, tekst wywiadu, haiku, kolaż. Edukatorzy wraz z uczestnikami, mogą stworzyć pocztówki składające się z obrazu kolażu i tekstu haiku. Alternatywnie, grupy mogą stworzyć zbiór opowiadań autobiograficznych i włączyć do niego obrazy. Następnie gotowy produkt można umieścić na portalu StoryAP.

EWALUACJA

Warsztat oceniany jest poprzez obserwację pod kątem zaangażowania, uczestnictwa w zajęciach oraz jakości wytworzonych materiałów.

WSKAZÓWKI/BEZPIECZEŃSTWO

Obecność facylitatora jest bardzo ważna, aby cały proces był efektywny. Ważne będzie przekazywanie uczestnikom informacji zwrotnych i zachęt.

STOPIEŃ ZAAWANSOWANIA

Kryterium złożoności wynosi 2/3. Facylitator powinien posiadać podstawowe umiejętności w zakresie metod autobiograficznych i facylitacji grupowej.

AUTORZY I ŹRÓDŁA

Benedetta Sanna, Andrea Ciantar.

FuturE
New Narrations for the Future of Europe

Co-funded by the European Union

ZMIANA W DZIAŁANIU

WARSZTAT

STRESZCZENIE

Opowiadanie historii o zrównoważonym rozwoju z wykorzystaniem narzędzi Digital Storytellingu.

TEMAT

Temat ogólny: Doświadczenia dotyczące zrównoważonego rozwoju.

Temat szczegółowy: Opowiadanie osobistych doświadczeń związanych ze zmianami społecznymi i aktywnym uczestnictwem w tematyce zrównoważonego rozwoju, szacunku dla planety i przejścia na bardziej zrównoważony styl życia poprzez cyfrowe opowiadanie historii.

GRUPA DOCELOWA

Osoby w wieku od 14 do 30 lat. Szczególnie odpowiedni dla młodych ludzi zaangażowanych w wolontariat, aktywizm i ogólne zainteresowanych kwestiami ochrony środowiska.

CEL

Celem edukacyjnym jest rozwinięcie świadomości wyzwań związanych z obecnym kryzysem klimatycznym oraz zapewnienie przestrzeni do refleksji nad możliwymi działaniami osobistymi i zbiorowymi, które mogą zapoczątkować zmianę. Wzmacnianie krytycznego myślenia, rozwijanie postaw i umiejętności, takich jak: świadomość znaczenia zmian społecznych, podejmowania inicjatywy, odporność i aktywność w odniesieniu do zrównoważonego rozwoju.

MATERIAŁY I PRZYGOTOWANIE

Każdy uczestnik będzie potrzebował komputera (laptopa) lub notebooka z programem do montażu wideo. Możliwe jest także korzystanie ze smartfonów. Edukatorzy muszą sprawdzić dostępność sprzętu cyfrowego dla wszystkich uczestników.

CZAS

Około 12 godzin.

METODOLOGIA

Trzy 4-godzinne spotkania:

1. Icebreaking, poznanie się uczestników, stworzenie historii do opowiedzenia, stworzenie scenariusza i przygotowanie digital storytellingu (cyfrowej opowieści w postaci wideo, prezentacji zdjęć).
2. Tworzenie cyfrowej opowieści; praca nad scenariuszem, nagrywanie narracji, ilustrowanie odpowiednimi zdjęciami, montaż.
3. Zakończenie montażu cyfrowych historii; wspólne obejrzenie, umieszczenie ich na StoryAP.

EWALUACJA

Każda sesja obejmuje końcową część oceny i samooceny.

WSKAZÓWKI/BEZPIECZEŃSTWO

Warsztat może zostać poprowadzony również zdalnie..

STOPIEŃ ZAAWANSOWANIA

Poziom 3/3: zaleca się, aby było co najmniej dwóch trenerów lub trener i tutor. Trudność polega także na konieczności korzystania z programów montażowych i wspieraniu uczestników w ich obsłudze.

AUTORZY

Andrea Ciantar, Claudia Liberato

TYTUŁY WARSZTATÓW

WTEDY I TERAZ	
STORYTELLING	
Inne podejścia do opowiadania historii: spacer fotograficzny + historie z przeszłości	X

WYWIADY WIDEO	
METODA OPOWIADANIA HISTORII	
Wywiad wideo	X

DŹWIĘK DLA ZRÓWNOWAŻONEGO ROZWOJU	
METODA OPOWIADANIA HISTORII	
Wideo uczestniczące	X

WTEDY I TERAZ

WARSZTAT

STRESZCZENIE

Warsztat polega na znalezieniu starych fotografii i sfotografowaniu współcześnie danych miejsc. Porównanie zdjęć ma służyć refleksji na temat antropocenu i zachodzących zmian, ale również poznaniu historii z przeszłości.

TEMAT

Temat zasadniczy: Antropocen i zmiany wywołane działalnością człowieka.
Dodatkowe tematy: lokalne historie, poznawanie perspektyw innych ludzi, , dyskusja nad możliwościami ochrony klimatu.

GRUPA DOCELOWA

Ćwiczenie adresowane jest do każdej grupy wiekowej.
Szczególnie do zastosowania w grupie osób młodych (10-30 lat)

CEL

Wiedza:

- Poszerzenie wiedzy na temat zagadnień zrównoważonego rozwoju, wpływu człowieka na środowisko,
- Poznanie lokalnych historii.

Umiejętności:

- współpraca w grupie, wspólne tworzenie materiałów,
- realizacji zdjęć, rozpoznawania miejsc, umiejętność obsługi sprzętu fotograficznego,
- umiejętność komunikowania się, słuchania i prowadzenia rozmowy,
- umiejętność krytycznej analizy zmian zachodzących pod wpływem działalności człowieka.

Postawy:

- wzmocnienie predyspozycji do dyskusji, argumentacji, wyrażania własnego stanowiska, a także umiejętności zmiany swojego stanowiska pod wpływem argumentów,
- uznanie i docenienie lokalnej historii.

CZAS

90 – 180 minut + czas na ewentualne przygotowanie materiałów na StoryAp (co najmniej 120 minut)

WIELKOŚĆ GRUPY

Najlepsza wielkość grupy: do 20 osób.

MATERIAŁY I PRZYGOTOWANIE

Stare, lokalne fotografie – najlepiej przedstawiające krajobraz, szerszą perspektywę. Aparaty fotograficzne bądź smartfony.
Pomocne mogą być również statywy.
W sytuacji nagrania i opublikowania materiały na StoryAp również będzie potrzebny sprzęt video i do montażu.
Zdjęcia należy przygotować wcześniej , ew. w ramach warsztatu poprosić uczestników o ich przyniesienie. Podobnie ze sprzętem fotograficznym – należy go zapewnić bądź poinformować wcześniej uczestników.
Jeżeli będzie możliwe zaproszenie kogoś ze społeczności lokalnej (np. seniorów, regionalistów, innych ekspertów) to również należy ich wcześniej poinformować.

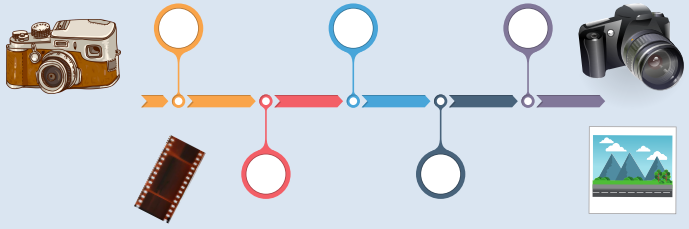
STOPIEŃ ZAAWANSOWANIA

1 – 2 W zależności od możliwości zaproszenia ekspertów i formy ewentualnego przygotowania materiału na StoryAp.

WSKAZÓWKI/BEZPIECZEŃSTWO

Podstawowym czynnikiem sukcesu jest znalezienie bądź zachęcenie uczestników do przyniesienia odpowiednich zdjęć historycznych. Można również skorzystać z coraz bardziej powszechnych zbiorów cyfrowych. Ważne, by były to zdjęcia miejsc bliskich uczestnikom, osiągalnych w ramach określonego czasem spaceru. Szczególnie polecamy zdjęcia panoramiczne, prezentujące szerszą perspektywę krajobrazu. Dobrze sprawdzą się zdjęcia wykonane ze wzniesień, pokazujące zachodzące zmiany (np. zmniejszenie powierzchni lasów, naturalnych pól). W miarę możliwości można je wcześniej przygotować i wybrać.

Zaproszenie do udziału ekspertów może nadać warsztatowi charakter budowania społecznych więzi, przekazywania kompetencji dbania o lokalne środowisko, kulturę, historię i naturę. Szczególnie cenne może być zaproszenie seniorów, co dodatkowo wzmocni spójność międzypokoleniową.

METODOLOGIA

Krok 1.
W zależności od wybranego wariantu należy przynieść samemu bądź poprosić wcześniej uczestników o przyniesienie starych, lokalnych fotografii. W razie konieczności można poprosić ekspertów – lokalnych historyków, działaczy społecznych, seniorów o udostępnienie zdjęć.
W przypadku większej liczby zdjęć można podzielić uczestników warsztatów na mniejsze grupy rozdając im jedno bądź więcej zdjęć wraz z instrukcją:
To zdjęcie przedstawia naszą najbliższą okolicę w dawnych czasach. Waszym zadaniem jest ustalić co jest na zdjęciu, gdzie zostało wykonane i zrobić zdjęcie przedstawiające dokładnie takie samo ujęcie. Postarajcie się w miarę wiernie oddać kadr, zachowując te same punkty graniczne waszej fotografii byśmy mogli je porównać. Jeżeli będziecie mieć trudności z rozszyfrowaniem jakie miejsce jest na fotografii możecie poprosić naszych ekspertów albo po prostu mieszkańców o pomoc.

Uwaga – można rozważyć nagrywanie całego warsztatu, żeby dokumentować jego przebieg i w formie zmontowanego wideo umieścić na platformie StoryAp.

Czas: 30 minut

Krok 2.
Spacer fotograficzny – w zależności od liczebności grup i liczby starych fotografii można całą grupą lub w podziale na mniejsze udać się do miejsc ze zdjęć w celu zrobienia współczesnych fotografii. W przypadku pracy z grupą starszej młodzieży zachęcamy do pozostawienia jej swobody w procesie odnajdywania i fotografowania miejsc i po przekazaniu instrukcji wyznaczyć tylko czas na realizację zadania, które w zależności od oddalenia i liczby fotografii może wynosić 30 – 90 minut.

III Krok 3
Po powrocie ze spaceru grupy dzielą się w pierwszym kroku wrażeniami z realizacji zadania. Edukator może zadawać pytanie dotyczące tego, co ich spotkało, czy i jakie mieli trudności, jak sobie z nimi poradzili, kogo prosili o pomoc, czego się nauczyli i inne.
W kolejnym kroku poszczególne grupy pokazują wszystkim jakie mieli zdjęcie wyjściowe i jak obecnie wygląda dany kadr. Po prezentacji wszystkich grup należy rozpocząć dyskusję o zmianach – jak je uczestnicy postrzegając, co konkretnie się zmieniło, jak te zmiany mogły wpłynąć na życie ludzi, zwierząt, przyrody.

Porównując zdjęcia można zastanowić się jakie były korzyści i koszty (i dla kogo), jak zmieniało się środowisko bądź poszerzała antroposfera (np. zmniejszyła się powierzchnia lasów, powstało więcej budynków jednorodzinnych, przybyło wieżowców, itp.). Można również poprosić ekspertów – zarówno lokalnych historyków, przewodników, seniorów, ale również specjalistów od zmian środowiska o ocenę zachodzących zmian.
Na koniec edukator prosi o ogóle refleksje dotyczące wpływu człowieka na środowisko.

Czas na dyskusję – 30 – 60 minut

Krok 4 (opcjonalnie)
W przypadku chęci publikacji materiałów np. na StoryAp można sfilmować tylko dyskusję z kroku 3 wraz z pokazaniem zdjęć, można stworzyć krótki reportaż z przebiegu całego warsztatu albo poprosić grupy by dograły narracje i same stworzyły krótkie historie. Wymaga to jednak odpowiedniego sprzętu, umiejętności i czasu (przynajmniej 120 minut).

EWALUACJA

Ewaluacja zawiera się już w kroku 3, który ma za zadanie przynieść refleksyjną, krytyczną, ale również wspierająca dyskusję zarówno o samym zadania, jak i o zachodzących zmianach i roli człowieka.

Na koniec warsztatu można zapytać uczestników jak oceniają całe wydarzenie, czego im zabrakło, co by zmienili i czego się nauczyli. Można również zastosować inną znaną formę ewaluacji.

AUTORZY I ŹRÓDŁA

Autor: Łukasz Szewczyk

WYWIADY WIDEO

WARSZTAT

STRESZCZENIE

Ćwiczenie składa się z dwóch części i ma na celu zapoznanie uczestników z zasadami prawidłowego nagrywania wywiadów – pod kątem dźwięku i prowadzenia rozmowy.

TEMAT

Temat główny: Historie dotyczące zrównoważonego rozwoju
Temat szczegółowy: wywiady wideo, wywiady, sztuka zadawania pytań, nagrywanie dźwięku, zdobywanie umiejętności TIK, korzystanie z urządzeń cyfrowych. Ćwiczenie można również wykorzystać jako okazję do doskonalenia umiejętności cyfrowych, szczególnie w zakresie rejestracji obrazu i dźwięku. Można je stosować jako formę zamkniętą oraz jako część większej całości.

GRUPA DOCELOWA

Ćwiczenie adresowane jest do każdej grupy wiekowej. Nie wymaga wcześniejszych umiejętności, o ile jest odpowiednio prowadzone. Szczególnie do wykorzystania w grupie młodych ludzi (14-30 lat)

CEL

Wiedza:

- Znajomość różnych narzędzi do nagrywania wywiadów i sposobów ich wykorzystania
- Znajomość stylów prowadzenia wywiadów, ich zalet i wad oraz sposobów ich wykorzystania w zależności od tematu i celu rozmowy.

Umiejętności:

- współpraca w grupie, wspólne tworzenie materiałów,
- umiejętność prowadzenia i nagrywania wywiadów,
- komunikowania się z innymi, w tym z członkami swojego zespołu, a także osobami, z którymi przeprowadzane są wywiady,
- właściwe korzystanie ze sprzętu AV, zwłaszcza do nagrywania dźwięku.

Postawy:

- wzmocnienie predyspozycji do dyskusji, argumentacji, wyrażania własnego stanowiska, a także umiejętności zmiany swojego stanowiska pod wpływem argumentów,
- wzmocnienie umiejętności bycia otwartym i słuchania innych,
- wzmocnienie postawy gotowości do współpracy, zaangażowania i gotowości do modyfikacji swoich przekonań.

CZAS

90 – 165 minut

WIELKOŚĆ GRUPY

Najlepsza liczba osób: do 12

MATERIAŁY I PRZYGOTOWANIE

Podstawowymi narzędziami będzie sprzęt wideo – w zależności od dostępności mogą to być kamery z możliwością rejestracji dźwięku i obrazu, kamery konsumenckie lub bardziej zaawansowane, a także sprzęt audio – rejestratory, mikrofony. Możesz także używać smartfonów z aplikacjami do nagrywania dźwięku. Ważne jest, aby zapewnić słuchawki, najlepiej pełne, nauszne – po jednej parze dla każdej grupy.
Do odtwarzania potrzebne będą głośniki – w zależności od sprzętu, na którym dźwięki zostały nagrane, mogą być potrzebne głośniki z wejściem mini Jack. Materiały można także pobrać na komputer/laptop i w taki sposób odtworzyć.
Dodatkowo należy przygotować karty z zadaniami do losowania.
Opis przykładowych zadań w instrukcji Krok po kroku.

P**rzygotowanie**
Przygotuj niezbędny sprzęt wideo. Sugerujemy, aby grupy realizujące ćwiczenie liczyły 3-4 osoby. Jeżeli nie posiadasz odpowiedniego sprzętu zadbaj o to, aby uczestnicy mieli możliwość korzystania z własnych smartfonów.
Przygotuj małe kartki z zadaniami dotyczącymi nagrań audio oraz stylów i tematów wywiadów.

METODOLOGIA

I Krok (w zależności od wykorzystywanego sprzętu – jeśli uczestnicy są zaawansowani lub korzystają z własnych urządzeń, można go pominąć).
Podziel uczestników na grupy, tak aby każda grupa miała dostęp do sprzętu nagrywającego. Poproś uczestników, aby sami odkryli, jak z niego skorzystać. Jeśli jest to bardzo zaawansowany sprzęt możesz dać wskazówki. Zadaniem każdej grupy będzie nauka jego obsługi (5-15 min). W podsumowaniu kroku I możesz zapytać wszystkich uczestników, czy coś jest niejasne, czy chcieliby zadać pytania lub podzielić się swoimi spostrzeżeniami z innymi.*

*Zestaw podstawowy, dla jednej grupy, może składać się z:

- kamera/aparat fotograficzny z funkcją nagrywania,
- statyw,
- mikrofon zewnętrzny – np. krawatowy, reporterski lub mikrofon kierunkowy (shotgun),
- słuchawki.

Krok II

Wyjaśnij uczestnikom, jakie będzie ich zadanie, podając informacje:

Waszym zadaniem będzie nagranie w grupach krótkich wystąpień na wybrany temat związany z ekologią. Każdy powinien zostać nagrany i każdy powinien mieć szansę na zarejestrowanie dźwięku. Wylosujcie kartkę z miejscem, w którym waszym zadaniem będzie nagranie wypowiedzi. Pamiętajcie, że ważna jest jakość nagrania, a nie treść. Aby ułatwić skupienie się na dźwięku, pozostawcie obiektywy zakryte (w sytuacji gdy nagrywacie na kamerę/aparat).

Czas na realizację po wcześniejszym omówieniu pomysłów – 15 – 30 min.

Należy wylosować miejsca, w których uczestnicy powinni nagrywać wystąpienia – np.:

- pusty pokój,
- wejście do budynku/w recepcji,
- na ulicy,
- w parku,
- w toalecie/schowku,
- w wybranym przez uczestników miejscu,

Po pracy w grupach odsłuchujemy wszyscy nagrania. Zachęcamy uczestników do wyrażania opinii na temat jakości nagranego dźwięku. Komentujemy miejsce, w którym dana grupa miała zarejestrować wypowiedź i dostępny sprzęt, a nie umiejętności uczestników! Staramy się także docenić to, jak poradzili sobie z trudnościami.

Etap generalizacji – jakie wnioski możemy wyciągnąć odnośnie nagrywania wywiadów? Na co zwrócić uwagę? Gdzie i co nagrywać? Jak dzielić się zadaniami?

Czas całkowity: 45 – 75 min**

**** Wariant:**
Można stosować różne warianty ćwiczenia, m.in. dodanie polecenia, aby oprócz wypowiedzi grupy nagrywały także dźwięki, które można wykorzystać do zilustrowania wywiadów. W takim wypadku należy zwrócić uwagę na kompleksowość nagrań, które po zmontowaniu mogą stanowić podcast lub reportaż audio.

Krok III
Ćwiczenie z prowadzenia wywiadów. Łączy się z poprzednim, ale kładzie nacisk na merytoryczną część prowadzenia wywiadów.

Uczestnicy nadal podzieleni są na grupy po ok. 4 osoby. Mogą pozostać takie same lub ponownie się podzielić. Z każdej grupy jedna osoba opuszcza salę, a pozostali uczestnicy losują temat i styl wywiadu. Mają kilka minut na przemyślenie wywiadu i podział obowiązków – kto nagrywa wideo, dźwięk, kto prowadzi rozmowę. Ważne, aby nie zdradzać tematu i stylu rozmówcy.
W kolejnym kroku każda grupa wybiera miejsce, w którym chce przeprowadzić wywiady. Używają sprzętu z poprzedniego ćwiczenia. Mają ok. 15 – 25 minut

Przykładowe motywy i style:
- zapytaj, jakie błędy są najczęściej popełniane, jeśli chodzi o dbanie o klimat. Bądź stanowczy, dociekliwy, zasadniczy i trochę szorstki. Nie ujawniaj tematu, dopóki nie zaczniesz nagrywać. Bądź jak reporter śledczy na tropie skandalu.
- porozmawiajcie o segregacji śmieci. Zadawaj tylko pytania zamknięte (odpowiedzi tak/nie),
- zapytaj o pierwsze wspomnienia związane z naturą, ze środowiskiem. Staraj się być ciepły, zadawaj różne pytania. Wspieraj w trakcie rozmowy poprzez potakiwanie, dodając „aha”, „rozumiem”, „też tak miałem”.

***

***

- porozmawiajcie o dylematach związanych z podróżami lotniczymi. Zanim rozpoczniesz rozmowę, przedstaw jej temat, ale nie zadawaj konkretnych pytań. Postaraj się, aby rozmówca nie czuł się zdenerwowany – dbaj o atmosferę.
- poprowadź wywiad w taki sposób, aby rozmówca zobowiązał się do zachowania proekologicznego – możesz wybrać dowolne, np. niejedzenie mięsa, rezygnację z samochodu itp. Staraj się doprowadzić do jasnej deklaracji rozmówcy, że wraz z nowym miesiącem on/ona zmieni swoje zachowanie.
- spróbuj dowiedzieć się, dlaczego ekologia i klimat są ważne dla twojego rozmówcy. Ale jednocześnie nie okazuj zainteresowania rozmową – czyli zadawaj pytania mechanicznie, nie patrz na osobę, ale zerkaj np. na telefon, itp.

Po nagraniu wywiadów uczestnicy pozostają w mniejszych grupach i omawiają ćwiczenie. Dopiero wtedy można wyjaśnić osobie odpytywanej jakie było zadanie na kartce. Uczestnicy mogą porozmawiać o tym, jak się czuli podczas rozmowy, co ułatwiło, a co utrudniło wywiad.
Następnie wszyscy spotykają się w dużej grupie. Oglądamy wywiady i poszczególne grupy przedstawiają wylosowane zadania. Inni uczestnicy dzielą się swoimi spostrzeżeniami, uwagami, mogą mieć też pytania do prowadzących.

Na etapie generalizacji – zastanówcie się wraz z uczestnikami jakie style przeprowadzania wywiadów są adekwatne do ich tematów. W których z nich uczestnicy czują się dobrze? Z których nie skorzystają? Jak należy się przygotować i przeprowadzić do wywiadu? Co poruszyć, w jaki sposób pytać.

Czas całkowity 45 – 90 min

EWALUACJA

Ewaluacja wpisana jest w logikę poszczególnych pytań i dotyczy zarówno etapu refleksji, jak i uogólnienia, zgodnie z cyklem uczenia się przez doświadczenie D. Kolba.

Ewaluacja może być także poszerzona poprzez zaproszenie do krytycznej dyskusji na temat przedstawianych zagadnień, ze szczególnym uwzględnieniem głosów odmiennych, odmiennych opinii czy innych wartości. Należy jednak zadbać o zachowanie kultury rozmowy (potrzebne będą sprawdzone narzędzia facylitacyjne).

WSKAZÓWKI/BEZPIECZEŃSTWO

Kluczowym czynnikiem sukcesu jest znalezienie lub zachęcenie uczestników do przyniesienia odpowiednich zdjęć historycznych. Można także skorzystać z coraz powszechniejszych kolekcji cyfrowych. Ważne, aby były to zdjęcia miejsc bliskich uczestnikom, do których można dotrzeć w określonym czasie spaceru. Szczególnie polecamy zdjęcia panoramiczne, prezentujące szerszą perspektywę krajobrazu. Dobrze sprawdzą się zdjęcia zrobione ze wzgórz, pokazujące zachodzące zmiany (np. zmniejszenie powierzchni lasów, pól naturalnych). Jeśli to możliwe, można je przygotować i wybrać wcześniej.

Zaproszenie do udziału ekspertów może nadać warsztatom charakter budowania więzi społecznych, przekazywania kompetencji w zakresie dbałości o lokalne środowisko, kulturę, historię i przyrodę. Szczególnie cenne może być zaproszenie seniorów, co dodatkowo wzmocni spójność międzypokoleniową.

STOPIEŃ ZAAWANSOWANIA

2/2.5 W zależności od użytego sprzętu i stopnia zaangażowania w krytyczną dyskusję, która może wymagać większych umiejętności facylitacji. Mogą również pojawić się pytania interpersonalne dotyczące sposobu prowadzenia rozmów i stosowanych stylów.

AUTORZY I ŹRÓDŁA

Autor: Łukasz Szewczyk

FuturE
New Narrations for the Future of Europe

Co-funded by the European Union

DŹWIĘK DLA ZRÓWNOWAŻONEGO ROZWOJU

STRESZCZENIE

Uczestnicy podzieleni na mniejsze grupy nagrywają dźwiękową historię podkreślającą wybrany aspekt zrównoważonego rozwoju. Historia ma być opowiedziana wyłącznie dźwiękiem i powinna być zagadką do rozwiązania przez pozostałych uczestników.

TEMAT

Temat ogólny: Historie dotyczące zrównoważonego rozwoju społecznego i środowiskowego.
Temat szczegółowy: Współpraca, wymiana doświadczeń, dyskusja na temat wybranych aspektów zrównoważonego rozwoju.
Ćwiczenie jest jednym z elementów warsztatów PV i może być również wykorzystane jako okazja do doskonalenia umiejętności TIK, szczególnie w zakresie rejestracji dźwięku. Można je stosować jako formę zamkniętą i jako część większego procesu.

GRUPA DOCELOWA

Ćwiczenie adresowane jest do każdej grupy wiekowej. Nie wymaga wcześniejszych umiejętności, o ile jest odpowiednio prowadzone.
Szczególnie do stosowania w grupie młodych ludzi (14-30 lat)

CEL

Wiedza:

- Pogłębianie wiedzy na temat zagadnień zrównoważonego rozwoju, refleksja grupowa, dzielenie się wiedzą,

Umiejętności:

- współpraca w grupie, wspólne tworzenie materiałów,
- kreatywnej pracy nad dźwiękowym zobrazowaniem wybranego zagadnienia,
- stworzenie klarownego i jednocześnie zagadkowego przekazu,
- właściwe korzystanie ze sprzętu AV, zwłaszcza do nagrywania dźwięku.

Postawy:

- wzmocnienie predyspozycji do dyskusji, argumentacji, wyrażania własnego stanowiska, a także umiejętności zmiany swojego stanowiska pod wpływem argumentów,
- wzmocnienie postawy gotowości do współpracy, zaangażowania, i gotowości do modyfikacji swoich przekonań.

CZAS

160 min + ewentualny czas na umieszczenie historii audio na platformie StoryAp.

WIELKOŚĆ GRUPY

Najlepsza liczebność grupy: do 12 osób

MATERIAŁY I PRZYGOTOWANIE

Podstawowymi narzędziami będzie sprzęt wideo – w zależności od dostępności mogą to być aparaty fotograficzne z możliwością nagrywania audio i wideo, kamery typu konsumenckiego bądź bardziej zaawansowane, jak i sprzęt audio – rekordery, dyktafony. Można również wykorzystać smartfony z aplikacjami do nagrywania dźwięku. Ważne jest zapewnienie słuchawek, najlepiej pełnych, nausznych – po jednej sztuce na każdą grupę.
Do odtworzenia będą potrzebne głośniki – w zależności od sprzętu, na którym zostały zarejestrowane dźwięki będą potrzebne głośniki z wejściem miniJack. W razie niedostępności można również zgrać materiały na komputer/laptop i w taki sposób odtworzyć.

Przygotowanie

Należy przygotować potrzebny sprzęt wideo. Sugerujemy, żeby grupy realizujące ćwiczenie liczyły max. 3-4 osoby. W przypadku braku odpowiedniego sprzętu należy upewnić się, że uczestnicy mają możliwość użyć własnych smartfonów.

METODOLOGIA

Krok 1 (w zależności od wykorzystywanego sprzętu – jeśli uczestnicy są zaawansowani w obsłudze lub korzystają z własnych urządzeń, można go pominąć).
Podziel uczestników na grupy, tak by każda grupa miała dostęp do sprzętu nagrywającego. Poproś, by sami uczestnicy odkryli jak należy go używać. Jeżeli jest to sprzęt bardzo zaawansowany możesz udzielić wskazówek. Zadaniem każdej grupy będzie nauczenie się obsługi, ale również pokazanie innym grupom jak należy korzystać ze sprzętu.
W zależności od zaawansowania sprzętu daj grupom 5 – 15 min.
Po tym czasie poszczególne grupy prezentują działania sprzętu pozostałym uczestnikom.

*

*** Krok 2**
Wyjaśnij uczestnikom, jakie będzie ich zadanie, podając informacje:

waszym zadaniem będzie w grupach, w których jesteście nagranie dźwiękowych historii dotyczących zrównoważonego rozwoju. Ich temat jest dowolny i wy o tym zadecydujecie. Możecie podzielić się waszym doświadczeniem, możecie nagrać dźwięki zwracające uwagę na pewien aspekt (np. konieczność ograniczenia konsumpcji, oszczędzania zasobów, propagowania postaw ekologicznych np. transportu). Przemyślcie i przedyskutujcie wcześniej wasz pomysł. Możecie nagrać sekwencję dźwięków (tak byłoby najlepiej) bądź pojedyncze dźwięki. Ważne – wasza historia ma być pewnego rodzaju zagadką dla pozostałych uczestników – będą mieli za zadanie zgadnąć zarówno jakie dźwięki zarejestrowaliście, jak i przesłanie, które płynie z waszej historii.
Jeżeli używacie kamer/aparatów zasłońcie obiektywy – koncentrujemy się tylko na rejestracji dźwięku. Wsłuchajcie się i zadbajcie o dobrą jakość nagrań. Jeżeli wasza historia ma być złożoną całością, przemyślcie kolejność nagrań by układały się w całość.

Czas na realizację po wcześniejszym omówieniu pomysłów – 45 – 90 min.

Krok 3
Prezentacja stworzonych nagrań – każda grupa emituje własne nagrania z prośbą o rozwiązanie zagadki – rozszyfrowanie poszczególnych dźwięków i całego przekazu.

Czas w zależności od ilości grup i długości nagrań – 30 – 45 min.

Krok 4
Dźwiękowe historie mogę być zamieszczone na platformie StoryApp. W takim wypadku należy dźwięki połączyć w programie montażownym (można użyć np. oprogramowania audiocity czy shotcut). Może to jednak wymagać dodatkowego sprzętu i wsparcia ze strony W opisie należy podać charakter ćwiczenia i to, że jest dźwiękową zagadką. Można również dodać, że takie zagadki mogą być wykorzystywane przez np. nauczycieli podczas lekcji z dziećmi i młodzieżą – zarówno w zakresie rozpoznania samych dźwięków, jak i dyskusji nad przesłaniem dźwiękowej historii.
Facylitator powinien zadbać o zapewnienie sprzętu, połączenia internetowego i wsparcie uczestników w załączaniu dźwiękowych historii na StoryApp.

EWALUACJA

Ewaluację można połączyć z krokiem 3 poprzez wspieranie i stymulowanie dyskusji następującymi pytaniami:
- (do wszystkich) co grupa chciała przekazać? Jakie macie refleksje nad ich doświadczeniem/przekazem płynącym z zarejestrowanej historii dźwiękowej?
- (do twórców): jak przebiegał proces pracy w grupie? W jaki sposób wybraliście ten temat? Czy łączy się bezpośrednio z waszym doświadczeniem?

Ewaluację można również poszerzyć zapraszając do krytycznej dyskusji nad przedstawionymi zagadnieniami, szczególnie dbając o głosy sprzeciwu, zdania odrębne czy inne wartości. Należy jednak dbać przy tym o zachowanie kultury rozmowy (potrzebne będą sprawdzone narzędzia facylitacji).

WSKAZÓWKI/BEZPIECZEŃSTWO

Należy pozostawić maksymalnie dużo swobody w poznawaniu i obsłudze sprzętu jednocześnie pomagając grupom na ich życzenie.

W sytuacji włączenia ćwiczenia w większy proces Participatory Video w ewaluacji zadbać o podsumowanie najważniejszych aspektów technicznych. Można to zrobić np. pytając o to, co zrobiliby lepiej, czy jakieś dźwięki nagrali by inaczej, na co poleciliby zwracać uwagę innym.

Ćwiczenie nie wymaga montażu – na etapie odtwarzania wystarczy wyemitować poszczególne dźwięki. W przypadku opublikowania materiałów należy je wcześniej zmontować w jeden plik.

STOPIEŃ ZAAWANSOWANIA

1 – 2 W zależności od użytego sprzętu i stopnia zaangażowania w krytyczną dyskusję, która może wymagać większych umiejętności facylitacyjnych.

AUTORZY I ŹRÓDŁA

Autor: Łukasz Szewczyk

FuturE
New Narrations for the Future of Europe

Co-funded by the European Union

FAAL

FAAL DERNEGI

TYTUŁY WARSZTATÓW

KOSTKI FABULARNE	
METODA OPOWIADANIA HISTORII	
Cyfrowe opowiadanie historii	X

WIĘCEJ NIŻ JEDNA HISTORIA	
METODA OPOWIADANIA HISTORII	
Cyfrowe opowiadanie historii	X

FuturE
New Narrations for the Future of Europe

Co-funded by the European Union

KOSTKI FABULARNE

WARSZTAT

STRESZCZENIE

Story Dice (kostki fabularne) to działanie wykorzystujące stronę internetową zaprojektowaną tak, aby uczestnicy mogli spróbować ćwiczeń bazujących na storytellingu. Uczestnicy proszeni są o stworzenie oryginalnej i niepowtarzalnej historii przy użyciu losowo wyświetlonych zdjęć lub przedmiotów. Uczestnicy mają możliwość rozwijania swojej wyobraźni i kreatywności.

TEMAT

W zasadzie dowolny, szczególnie polecany: przyroda i środowisko

GRUPA DOCELOWA

Działanie skierowane jest do uczestników w wieku od 18 do 35 lat, którzy interesują się opowiadaniem historii, są ciekawi świata i ludzi oraz chcą wykorzystać i wzmocnić swoją kreatywność.

CEL

Umożliwienie uczestnikom wczucia się w nieznane osoby/miejsca/sytuacje.

- Oferowanie wglądu w różne tradycje i wartości.
- Oferowanie wglądu w uniwersalne doświadczenia życiowe.
- Pomoc uczestnikom w rozważeniu nowych pomysłów.
- Ukazanie różnic i podobieństw kultur na całym świecie.
- Zapewnienie dobrego samopoczucia, zabawy i relaksu.
- Zwiększenie chęci uczestników do komunikowania myśli i uczuć.
- Zachęcenie do aktywnego uczestnictwa.
- Zwiększenie biegłości werbalnej.
- Zachęcenie do korzystania z wyobraźni i kreatywności.
- Poprawienie umiejętności słuchania.

MATERIAŁY

Projektor, komputer z monitorem (laptop), ekran, łącze internetowe, stół, krzesła, kartki papieru i długopisy

CZAS

90 minut

WIELKOŚĆ GRUPY

10-12 osób

PRZYGOTOWANIE

Stół znajduje się w środku sali, a wokół niego ustawia się krzesła, tworząc okrąg. Ekran do projekcji umieszcza się na ścianie prostopadle do stołu. Dzięki takiemu rozwiązaniu wszyscy podczas prezentacji widzą siebie nawzajem oraz wyświetlany ekran.

METODOLOGIA

Na początku ćwiczenia facylitator stara się przygotować uczestników przedstawiając krótkie wprowadzenie na temat storytellingu. Facylitator mówi: „Storytelling to sztuka ustnego dzielenia się z innymi osobami historią lub doświadczeniem za pomocą ruchu fizycznego i gestów. Dzisiaj poznamy metodę opowiadania historii za pomocą platformy o nazwie Story Dice". Facylitatorzy prezentują stronę: **https://davebirss.com/storydice/**. Na ekranie można zobaczyć pięć kostek do gry z obrazkami stanowiącymi początek historii (lub dziewięć, jeśli tak wolisz). Uczestnicy wykorzystują obrazkowe podpowiedzi tworząc z nich historie. Facylitator najpierw wybiera ochotnika z grupy. Następnie ponownie naciska przycisk. Uczestnik proszony jest o ułożenie historii wykorzystując obrazki w podanej kolejności. Ma 20 sekund na zastanowienia, a następnie zaczyna opowiadać swoją historię. Pozostali uczestnicy mogą robić notatki podczas słuchania historii. Po zakończeniu opowieści facylitator dziękuje uczestnikowi i sprawdza, czy pozostałe osoby mają jakieś pytania. Po odpowiedziach narratora następny uczestnik "rzuca" kostkami.

WSKAZÓWKI/BEZPIECZEŃSTWO

Zapewnienie każdemu określonego, stałego czasu może zapobiec sytuacji zbyt długiego zastanawiania się i opowiadania . W tym celu wskazane może być użycie stopera.

STOPIEŃ ZAAWANSOWANIA

Poziom zaawansowania wynosi 2. Facylitator potrzebuje więcej czasu i materiałów, aby przygotować działanie, a także potrzebuje doświadczenia w jego realizacji. (Jeśli chodzi o potrzebne materiały i instrukcje dla uczestników).

EWALUACJA

W części refleksyjnej grupa siedzi lub stoi w kręgu. Uczestnicy (w tym facylitator i lider zespołu) proszeni są o wyciągnięcie po jednej karcie. Każdy kończy zdanie zapisane na wylosowanej karcie. Następnie karty są tasowane i rozdawane ponownie. Każdy jest proszony o przeczytanie na głos zdania zapisanego na kartce, którą trzyma w ręku. Zdania na kartach są następujące:

Stworzyłem historię na podstawie .....
Myślę, że .....
..... było dla mnie najtrudniejsze podczas tworzenia tej historii.
..... było dla mnie najłatwiejszą rzeczą podczas tworzenia tej historii.
.... zaskoczyło mnie.
.... jak przewidywałem.
.... nikt nie słuchał.
.... jestem naprawdę usatysfakcjonowany.
Chciałbym ....
.... chciałem wrócić do domu.
Gdybym miał aparat..... .....
Gdybyśmy mieli jeszcze raz wykonać to samo ćwiczenie .....
.... szkoda, że nie zapytano mnie wcześniej.
.... jestem znudzony.
....moja motywacja spadła.
..... pomogło mi.
.... pomogłem.
.... mile widziane.
Sytuacja, na który składam skargę, ...
Chciałbym powiedzieć naszemu zespołowi: ....

AUTORZY I ŹRÓDŁA

Autor: Merve Duman

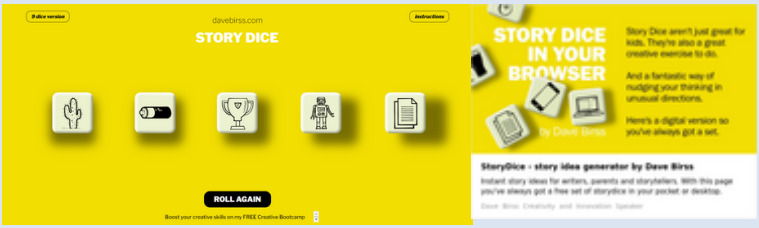
https://davebirss.com/storydice-creative-story-ideas/ Lub karty z opowieściami: www.learnhip.com

FuturE
New Narrations for the Future of Europe

Co-funded by the European Union

HOW?

1

Online

2

BUY

3

Korzystając z oryginalnej aplikacji Story Dice, na ekranie pojawia się 5 różnych losowo wybranych obrazków. Po krótkim namyśle uczestnik opowiada pozostałym uczestnikom historię wraz z fabułą opartą na wyświetlonych obrazkach.

4

Pozostali uczestnicy po kolei opowiadają swoje historie, po naciśnięciu przycisku ponownego rzutu.

5

Można grać pięcioma bądź dziewięcioma kostkami w zależności od preferencji.

FuturE
New Narrations for the Future of Europe

Co-funded by the European Union

WIĘCEJ NIŻ JEDNA HISTORIA

WARSZTAT

STRESZCZENIE

„Więcej niż jedna historia" to gra karciana lub strona internetowa zaprojektowana w celu budowania mostów między ludźmi w każdym wieku, o różnym pochodzeniu i kulturze. Osoby i organizacje współpracują, aby stworzyć i rozpowszechnić „Więcej niż jedną historię" wśród ludzi na całym świecie.

TEMAT

Ćwiczenie dotyczy praktycznie każdego tematu. Czasami może być to tylko jeden, czasami inna osoba może zawrzeć ich więcej.

GRUPA DOCELOWA

Ćwiczenie skierowane jest do uczestników w wieku 16-35 lat

CEL

Zachęcenie uczestników do odkrywania różnych perspektyw, dzielenia się własnymi historiami i zrozumienia wzajemnych powiązań zrównoważonego rozwoju i kultury.

MATERIAŁY

Projektor i ekran

PRZYGOTOWANIE

Wprowadzenie (15 minut)
Powitaj uczestników i opisz cele spotkania
Wyjaśnij znaczenie różnorodności kulturowej i jej związek ze zrównoważonym rozwojem.
Przedstawiamy grę internetową „More than One Story", podkreślając jej cel w promowaniu zrozumienia międzykulturowego.

CZAS

Około 40 do 60 minut.

WIELKOŚĆ GRUPY

Zarówno w przypadku spotkań stacjonarnych, jak i internetowych uczestnicy tworzą małe grupy (od czterech do ośmiu osób w przypadku spotkań stacjonarnych i od czterech do sześciu osób w przypadku spotkań online).

METODOLOGIA

Przedstawienie gry (10 minut)
Podaj instrukcje dotyczące dostępu do wersji online gry (https://www.morethanonestory.org/en/play), upewniając się, że uczestnicy posiadają niezbędne urządzenia i wiedzę. Odpowiedz na wszelkie pytania lub wątpliwości uczestników dotyczące korzystania ze strony internetowej.

Rozgrywka (45 minut)
Poinstruuj uczestników, aby weszli na stronę „More than One Story" i zagrali w grę indywidualnie lub w parach, w zależności od liczby dostępnych urządzeń.

Uczestnicy powinni po kolei losować karty ze strony internetowej i udzielać odpowiedzi na wylosowane pytania (pytania w języku angielskim, w razie trudności można skorzystać z internetowych tłumaczy). Pytania mogą odnosić się do osobistych doświadczeń, tradycji kulturowych lub tematów związanych ze zrównoważonym rozwojem.

Przykładowe podpowiedzi:
„Podziel się historią o inicjatywie na rzecz zrównoważonego rozwoju, z którą spotkałeś się w swojej społeczności". „Opisz tradycję kulturową lub święto, które promuje jedność i zrównoważony rozwój". „Podziel się osobistym doświadczeniem związanym z naturą i jej znaczeniem dla twojej kultury". Zachęć uczestników do aktywnego udziału w grze online i robienia notatek na temat szczególnie znaczących historii lub spostrzeżeń, które się pojawią.

WSKAZÓWKI/BEZPIECZEŃSTWO

Wskazówki i uwagi dla moderatorów to pole, w którym znajdziesz pomysły, które mogą dotyczyć niektórych z Was lub są ważne dla dalszego rozwoju ćwiczenia. Proces opracowywania ćwiczenia w heterogenicznej grupie oferuje bogatą i różnorodną liczbę pytań i sugestii dotyczących realizacji ćwiczenia. W tym miejscu podane zostaną również pewne instrukcje dotyczące bezpieczeństwa.

EWALUACJA

Refleksja i dyskusja (20 minut)

Zbierz uczestników ponownie w celu refleksyjnej dyskusji:
Poproś pojedyncze osoby lub pary, aby podzieliły się jedną szczególnie znaczącą historią lub spostrzeżeniami, które pojawiły się podczas rozgrywki.
Poprowadź dyskusję w grupie na temat tego, jak różnorodność kulturowa może przyczynić się do zrównoważonego rozwoju, czerpiąc z historii pojawiających się podczas gry.
Łączenie historii ze zrównoważonym rozwojem (15 minut)

Przedyskutuj, w jaki sposób historie odnoszą się do konkretnych tematów zrównoważonego rozwoju lub celów zrównoważonego rozwoju. Jeśli to możliwe, użyj slajdów prezentacji, aby wizualnie połączyć historie ze zrównoważonym rozwojem.
Planowanie działań (10 minut)

Zachęć uczestników do przeprowadzenia burzy mózgów i podzielenia się pomysłami na temat tego, w jaki sposób mogą zastosować wiedzę zdobytą podczas tej sesji, w tym historie, które poznali w grze online, do inicjowania zrównoważonych projektów lub działań w swoich społecznościach.
Zakończenie i uznanie (5 minut)

Podziękuj uczestnikom za udział i spostrzeżenia.
Podkreśl znaczenie ciągłego dialogu, wymiany kulturowej i opowiadania historii jako narzędzi budowania mostów i wspierania zrównoważonego rozwoju.

STOPIEŃ ZAAWANSOWANIA

Kryterium złożoności pokazuje, jak wymagające może być ćwiczenie dla moderatorów pod względem przygotowania, czasu i realizacji. Ogólnie rzecz biorąc, daje to wyobrażenie o tym, ile doświadczenia w zakresie przygotowań, logistyki i szkolenia jest potrzebne, aby pomyślnie przeprowadzić to ćwiczenie. Ocena waha się od 1 do 3. W tym wypadku: **1,5**

1. Nie potrzeba ani dużo materiału, ani przygotowania, ani doświadczenia; np. potrzebna jest tylko jedna piłka, boisko może być gdziekolwiek, a komunikaty i zasady rządzące grą są raczej proste.
2. Potrzebujesz więcej czasu i materiałów na przygotowanie działania, a także potrzebujesz więcej doświadczenia w jego realizacji; np. możesz potrzebować różnych materiałów sportowych, nie możesz nigdzie w nie grać, a wyjaśnienie uczestnikom ćwiczenia jest bardziej skomplikowane.
3. Wymagane jest dużo przygotowań i/lub materiałów, do ich dostarczenia potrzeba co najmniej dwóch moderatorów, a złożoność ćwiczenia jest dość duża; np. potrzebujesz różnorodnych materiałów sportowych oraz innych materiałów, których możesz nie mieć pod ręką, musisz mieć co najmniej jednego koordynatora, który jest zaznajomiony z danym ćwiczeniem i nie możesz grać w nie ze wszystkimi grupami docelowymi, ponieważ warunki wymagają pewnych specyficznych umiejętności (np. myślenie abstrakcyjne) również od uczestników.

AUTORZY I ŹRÓDŁA

Autor: Merve Duman

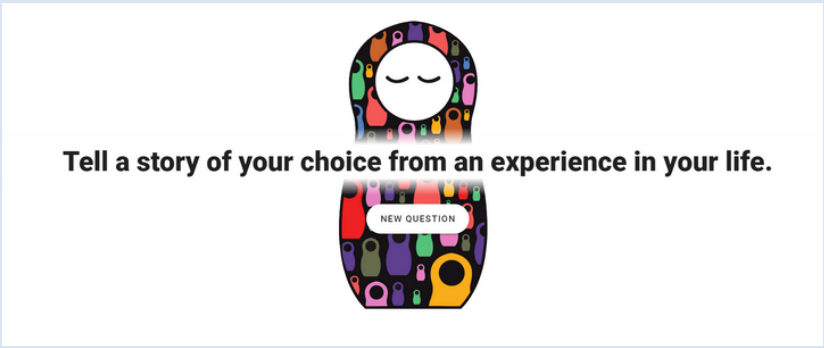
https://www.morethanonestory.org/en/play

FuturE
New Narrations for the Future of Europe

Co-funded by the European Union

HOW?

1

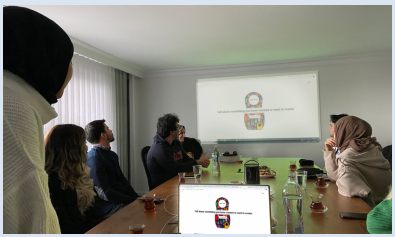

https://www.morethanonestory.org/en/play

Online

2

Osobiście

TYTUŁY WARSZTATÓW

KRONIKI PLAŻOWE	
METODA OPOWIADANIA HISTORII	
Metodologie autobiograficzne	X

NASZA HISTORIA PRZYSZŁOŚCI	
METODA OPOWIADANIA HISTORII	
Metodologie autobiograficzne	X

KRONIKI PLAŻOWE

WARSZTAT

STRESZCZENIE

Ćwiczenie opiera się na FutureLab, 4-etapowej metodologii tworzenia pomysłów/rozwiązywania problemów. Autor nieznany.

TEMAT

Zanieczyszczenie, Środowisko, Plaża, Osobiste wspomnienia, osobiste połączenie z naturą

GRUPA DOCELOWA

To ćwiczenie można przeprowadzić z uczestnikami w wieku 16– 100+

CEL

Ćwiczenie ma na celu:

- połączenie znaczeniowe plaży jako siedliska i obszaru ekologicznego z miejscem, w którym uczestnicy bawili się jako dzieci,
- zobrazowanie ile czasu zajmuje rozkład śmieci w oceanie,
- pobudzenie postaw ochrony środowiska i plaży przed dalszym zanieczyszczeniem.

MATERIAŁY

- Worki na śmieci,
- Szczypce do chwytania śmieci,
- Rękawice,
- Oś czasu wykonana z drewna ilustrująca czas rozkładu różnych rodzajów odpadów.

WIELKOŚĆ GRUPY

8-15 osób. Wielkość grupy określa dokładną liczbę potrzebnych osób (w idealnej sytuacji), a czasami minimalną lub maksymalną liczbę osób potrzebnych do wykonania tego ćwiczenia. Zawsze można podzielić grupę i wykonać ćwiczenie w dwóch podgrupach, jeśli masz dwóch moderatorów, którzy mogą prowadzić ćwiczenie oddzielnie.

PRZYGOTOWANIE

- Utwórz drewnianą oś czasu,
- Zbierz resztę materiałów.

CZAS

3-4 godziny. Ramy czasowe określają stan optymalny potrzebny do wykonania ćwiczenia. Każdy trener i facylitator ma swój własny rytm, a ponadto czas zależy również od grupy osób uczestniczących. Tylko doświadczenie może określić dokładny czas potrzebny na wykonanie ćwiczenia. Pierwsza próba powinna obejmować więcej czasu na planowanie niż wspomniano.

WSKAZÓWKI/BEZPIECZEŃSTWO

- Zaplanuj wystarczająco dużo czasu na sprzątanie plaży – to świetna zabawa!
- Podsuwajcie pomysły na dalsze działania na rzecz czystych plaż
- Poproś uczestników, aby uważali na szkło
- Dobrze jest mieć przy sobie osobę posiadającą odpowiednią wiedzę na temat plastiku oceanicznego.

Wskazówki i uwagi dla moderatorów to pole, w którym znajdziesz pomysły, które mogą dotyczyć niektórych z Was lub są ważne dla dalszego rozwoju ćwiczenia. Proces opracowywania ćwiczenia w heterogenicznej grupie oferuje bogatą i różnorodną liczbę pytań i sugestii dotyczących realizacji ćwiczenia. W tym miejscu podane zostaną również pewne instrukcje dotyczące bezpieczeństwa.

STOPIEŃ ZAAWANSOWANIA

Kryterium złożoności pokazuje, jak wymagające może być ćwiczenie dla moderatorów pod względem przygotowania, czasu i realizacji. Ogólnie rzecz biorąc, daje to wyobrażenie o tym, ile doświadczenia w zakresie przygotowań, logistyki i szkolenia jest potrzebne, aby pomyślnie przeprowadzić to ćwiczenie. Ocena waha się od 1 do 3. W tym wypadku: **2**

1. Nie potrzeba ani dużo materiału, ani przygotowania, ani doświadczenia; np. potrzebna jest tylko jedna piłka, boisko może być gdziekolwiek, a komunikaty i zasady rządzące grą są raczej proste.
2. Potrzebujesz więcej czasu i materiałów na przygotowanie działania, a także potrzebujesz więcej doświadczenia w jego realizacji; np. możesz potrzebować różnych materiałów sportowych, nie możesz nigdzie w nie grać, a wyjaśnienie uczestnikom ćwiczenia jest bardziej skomplikowane.

*

3. Wymagane jest dużo przygotowań i/lub materiałów, do ich dostarczenia potrzeba co najmniej dwóch moderatorów, a złożoność ćwiczenia jest dość duża; np. potrzebujesz różnorodnych materiałów sportowych oraz innych materiałów, których możesz nie mieć pod ręką, musisz mieć co najmniej jednego koordynatora, który jest zaznajomiony z danym ćwiczeniem i nie możesz grać w nie ze wszystkimi grupami docelowymi, ponieważ warunki wymagają pewnych specyficznych umiejętności (np. myślenie abstrakcyjne) również od uczestników.

METODOLOGIA

Krok 1: Wprowadzenie (10 minut)
Krok 2: Refleksja z przewodnikiem (5 minut)
Krok 3: Mapowanie pamięci (20 minut)
Krok 4: Dzielenie się i dyskusja (30 minut)
Krok 5: Zbieranie śmieci (60-90 minut)
Krok 6: Spotkanie dotyczące wpływu na środowisko (10 minut)
Krok 7: Łączenie wspomnień z wpływem na środowisko (15 minut) Krok 8: Porównanie rozkładu (20 minut)
Krok 9: Refleksja i dyskusja (15 minut)
Krok 10: Zaangażowanie w sprzątanie plaży (10 minut)

Instrukcje podpowiedzą Ci dokładnie, co musisz zrobić krok po kroku.

EWALUACJA

Pytania ewaluacyjne:

- Jak się czujesz w związku z tymi warsztatami?
- Co można było zrobić lepiej w przygotowaniach?
- Co można było zrobić lepiej w realizacji działania?
- Co było dla Ciebie najważniejsze podczas warsztatów?
- O czym chciałbyś wiedzieć więcej po akcji sprzątania?
- Co wyniesiesz z tej aktywności i spotkania?

Podsumowanie i ocena to część, w której faktycznie zadajemy niezbędne pytania, pomysły i przemyślenia koncepcyjne, które mogą być potrzebne do pomyślnej realizacji działań.
Aby osiągnąć najwyższy efekt uczenia się, być może będziesz musiał zaskoczyć także siebie. Jest wiele pytań, które otwierają dyskusję, której mogłeś się nie spodziewać. Aby sprostać potrzebom grupy, niezbędna jest otwartość, pójście z nurtem lub czasami skupienie się na tym, co jest najważniejsze. Wszystkie pytania/pomysły, o których wspominamy w tym polu, mają charakter sugestii. Możesz znaleźć inne, bardziej odpowiednie dla Twojej grupy docelowej i sytuacji szkoleniowej.

Część podsumowująca wymaga większej koncentracji wszystkich osób uczestniczących. Zawsze pomocne jest wyjaśnienie uczestnikom podstawowych zasad dotyczących informacji zwrotnej w celu ustalenia podstawowych zasad komunikacji. Możesz napotkać sytuacje, które będą trudniejsze ze względu na poruszane tematy lub wydarzenia, które mogły się pojawić. Dlatego dobrze zarezerwować sobie więcej czasu na przeprowadzenie swobodnej ewaluacji.

AUTORZY I ŹRÓDŁA

KulturLife

1

Spotkanie na plaży w celu omówienia wpływu człowieka na środowisko naturalne w naszym bezpośrednim środowisku lokalnym

2

Zbieranie śmieci w łatwo dostępnych miejscach.

3

Zbieranie śmieci z mniej dostępnych miejsc.

4

Wykorzystywanie zebranych śmieci do zdobywania wiedzy na temat naszego osobistego wpływu na środowisko poprzez tworzenie osi czasu rozkładu na podstawie tego, co znaleźliśmy.

FuturE
New Narrations for the Future of Europe

Co-funded by the European Union

NASZA HISTORIA PRZYSZŁOŚCI

WARSZTAT

STRESZCZENIE

To ćwiczenie zachęca młodych ludzi do wyobrażenia sobie pozytywnej/utopijnej wersji przyszłości, jednocześnie promując podejście do dzisiejszych problemów oparte na poszukiwaniu rozwiązań.

TEMAT

Krytyczne myślenie, pobudzanie optymizmu, myślenie oparte na rozwiązaniach, kreatywność, odporność

GRUPA DOCELOWA

Ćwiczenia skierowane są do nastolatków i młodych dorosłych.
Główną grupą docelową są osoby w wieku 18–30 lat, ale ogólny przedział wiekowy to 16+

CEL

Głównym celem tego działania jest zachęcenie do pozytywnego spojrzenia w przyszłość i myślenia o problemach, z którymi borykamy się dzisiaj poprzez poszukiwanie rozwiązań. W tym celu zachęca również do kreatywnego myślenia i podejścia do rozwiązywania problemów, a także do krytycznego myślenia o tym, jak przyszłość jest obecnie przedstawiana.
Celem ćwiczenia jest także pomoc uczestnikom w zwiększaniu odporności na kryzysy poprzez pokazanie im alternatywnych sposobów podejścia do problemów.

MATERIAŁY

Potrzebne materiały to karty moderacyjne pomagające w grupowaniu pomysłów, jeden stół na każdych 3-5 uczestników, a także 3-4 arkusze papieru flipchart dla każdej grupy, z wystarczającą ilością długopisów.

WIELKOŚĆ GRUPY

Liczebność uczestników może być różna, począwszy od 4 osób. Zalecamy jednego moderatora na każde 10-15 uczestników, aby skutecznie moderować pracę, zachęcać do kreatywnego myślenia, itp.

PRZYGOTOWANIE

Przygotowanie tego ćwiczenia nie wymaga sporego wysiłku, ponieważ skupia się na tym, jak uczestnicy rozwijają swoje własne pomysły i dyskutują między sobą. W zależności od ilości dostępnej przestrzeni możesz przygotować stoły i materiały, ale uczestnicy mogą również znaleźć własne stoły i lokalizacje, w których będzie im wygodnie pracować.
Jedynym elementem, w przypadku którego zalecana jest wzmożona uwaga jest wprowadzenie „zakrzywienia czasowego" w kroku 6, w którym należy skupić się na najlepszej przyszłości, jaką uczestnicy mogą sobie wyobrazić, a NIE na przyszłości, którą uważają za najbardziej prawdopodobną.
Alternatywnie do filmów z wiadomościami, wynik/krok 8 tego ćwiczenia można również z łatwością zamienić na listy z przyszłości, podczas których uczestnicy piszą listy z punktu widzenia przyszłości do ludzi w teraźniejszości i czytają je na głos w koniec ćwiczenia (teksty listów zostaną następnie przesłane do StoryAp

CZAS

Ćwiczenie przewidziane jest na 4 godziny, ale można je łatwo wydłużyć do 6 godzin (wliczając przerwy), aby zapewnić więcej czasu na filmy i podsumowanie.

WSKAZÓWKI/BEZPIECZEŃSTWO

Podczas tego ćwiczenia nie występują żadne szczególne obawy dotyczące bezpieczeństwa, poza świadomością i gotowością do zajęcia się nieprzewidzianymi kontrowersyjnymi dyskusjami i tematami.

STOPIEŃ ZAAWANSOWANIA

Złożoność tego ćwiczenia wynosi 1-2. Jest to nieco dłuższe i wymaga omówienia, ale poza tym nie wymaga specjalnych materiałów, przygotowania czy szczególnych kompetencji.
Jeśli jedna grupa zakończy prace znacznie wcześniej niż pozostałe, może nagrać wprowadzenie (intro) i zakończenie (outro) dzięki czemu potencjalnie wszystkie materiały będą mogły zostać zredagowane razem i przesłane jako jeden dłuższy reportaż.

METODOLOGIA

Wprowadzenie (10-15 minut)

Krok 1: Wprowadzenie do ćwiczenia, przedstawienie ram czasowych i portalu StoryAP, Krok 2: Podział uczestników na grupy 3-5 osobowe

Nasze życie tu i teraz (60-90 min)

Krok 3: Uczestnicy dostają 20–30 minut na omówienie i zapisanie wszystkich problemów, jakie dostrzegają obecnie na świecie. Krok 4: Uczestnicy dostają kolejne 20–30 minut na opisanie wybranych problemów tak szczegółowo, jak to możliwe. Krok 5: Jako moderator zbierz problemy prezentowane przez grupy i połącz je tematycznie. Można pozwolić na rozpoczęcie dyskusji, ale tylko do pewnego momentu [koniec pierwszej 2-godzinnej sesji -> krótka przerwa] (Wariant: ten krok można pominąć, aby mieć więcej czas na nagranie wideo, w takim przypadku krok 8 zajmie 90 minut)

Życie w przyszłości (120-150 min)

Krok 6: Moderatorzy wprowadzają uczestników do świata przyszłości - 30 lat później (na tyle długo, aby poczuć, że to daleko, ale na tyle blisko, żeby wyobrazić sobie w kontekście swojego życia), gdzie wszystkie opisane wcześniej problemy zostały rozwiązane. Witamy w Utopii!

Krok 7: Uczestnicy proszeni są teraz o poświęcenie kolejnych 30 minut na opisanie tej utopijnej przyszłości tak szczegółowo, jak to tylko możliwe (jak działają miasta, jak działa transport, jak wygląda środowisko naturalne, jak wygląda polityka międzynarodowa?) Krok 8: Uczestnicy mają teraz 60–120 minut na napisanie i nagranie krótkiego fragmentu wiadomości (2–5 minut), który rozgrywa się w tej utopijnej przyszłości. Krok 9: Przesyłanie wiadomości do portalu StoryAp

Zakończenie (30 minut)

Krok 10: Wyświetlenie nagranych wiadomości Krok 11: Ewaluacja

EWALUACJA

Podstawowym elementem podsumowania jest powiązanie utopijnej przyszłości z obecnymi czasami i wnioskami, jakie możemy wyciągnąć z eksperymentu myślowego na temat naszego aktywizmu i aktywnego uczestnictwa w dzisiejszym społeczeństwie.

AUTORZY I ŹRÓDŁA

Ćwiczenie opiera się na FutureLab, 4-etapowej metodologii tworzenia pomysłów/rozwiązywania problemów, oryginalny autor nieznany.

FuturE
New Narrations for the Future of Europe

Co-funded by the European Union

Storie di Mondi Possibili

STORIE DI MONDI POSSIBILI

TYTUŁY WARSZTATÓW

W POSZUKIWANIU BARDZIEJ ZRÓWNOWAŻONEGO ŚWIATA	
METODA OPOWIADANIA HISTORII	
Metodologie autobiograficzne	X
Narracja fotograficzna	X

HISTORIE NA RZECZ ZMIAN	
METODA OPOWIADANIA HISTORII	
Metodologie autobiograficzne	X
Narracja wideo	X

FuturE
New Narrations for the Future of Europe

Co-funded by the European Union

W POSZUKIWANIU BARDZIEJ ZRÓWNOWAŻONEGO ŚWIATA

WARSZTAT

STRESZCZENIE

Uczestnicy zbierają i dzielą się doświadczeniami i refleksjami na temat zrównoważonego rozwoju zaczynając od kilku pytań, takich jak:

- Jakie są moje osobiste doświadczenia w zakresie ochrony środowiska?
- Jak możemy bronić i wzmacniać wartości związane z poszanowaniem środowiska, troską o planetę i jej zasoby, które są coraz bardziej zagrożone?

Warsztaty mają na celu gromadzenie historii i opowieści o doświadczeniach aktywizmu ekologicznego poprzez metodologię pisania autobiograficznego i technikę fotoreportażu.

TEMAT

Doświadczenia w zakresie zrównoważonego rozwoju środowiskowego i społecznego;

- przykłady dbałości o środowisko, planetę i jej mieszkańców;
- przykłady aktywizmu młodych ludzi na rzecz ochrony środowiska.

GRUPA DOCELOWA

Uczestnikami są osoby w różnym wieku, od młodych po seniorów, które chcą zgłębić narzędzia fotoreportażu (w szczególności pisania i fotografii) oraz chcą aktywnie przyczynić się do budowy nowych narracji na temat zrównoważonego rozwoju.
Mogą to być osoby ze środowisk migracyjnych i studenci z innych krajów, którzy mogą wykorzystać warsztaty jako doświadczenie w ćwiczeniu języka i poznawaniu nowych rówieśników. Mogą to być osoby zaangażowane w aktywizm i zainteresowane opowiadaniem historii lub rozwijaniem określonych umiejętności w zakresie fotografii, pisania i dziennikarstwa.

CZAS

Warsztat trwa od 4 do 5 spotkań po 2-3 godziny każde.

CEL

Głównym celem warsztatów jest tworzenie i zbieranie historii za pomocą pisma i fotografii.
Uczestnicy, autorzy opowiadań, zgłębią tematykę związaną ze zrównoważonym rozwojem i zdobędą umiejętności pisania autobiograficznego i fotoreportażu.

MATERIAŁY

Wymagane są aparaty fotograficzne, statywy, smartfony i komputery.
Każdy uczestnik proszony jest o przyniesienie ze sobą dwóch fotografii: jednej własnej i jednej związanej z tematyką warsztatów.
Na przykład:
1) zdjęcie obiektu związanego z konkretnymi doświadczeniami aktywizmu ekologicznego;
2) zdjęcie związane z tematyką dbałości o środowisko, edukacji ekologicznej, „zielonych" alternatyw itp.

WIELKOŚĆ GRUPY

Od 5 do 14 uczestników.

PRZYGOTOWANIE

Wszyscy uczestnicy muszą posiadać narzędzia TIK (umiejętności cyfrowe).
Dla przebiegu warsztatów ważne jest, aby każdy uczestnik wybrał i przyniósł ze sobą wymagane zdjęcia.
Konieczne jest także zapewnienie odpowiedniej liczby sprzętu fotograficznego i komputerów (przynajmniej jeden na parę).

METODOLOGIA

Warsztaty podzielone są na następujące etapy opisane w załączniku:

1. Prezentacja warsztatów i krótka prezentacja uczestników.
2. Ćwiczenie pisarskie „Opowiedz fotografią".
3. Sesja o zagadnieniach technicznych: wywiad i fotoreportaż, etyka fotografii. Przygotowanie wywiadów: badanie tematów; przygotowanie pytań; zaplanowanie etapu wywiadów i fotoreportażu.
4. Sesja fotograficzna i wywiad przy użyciu sprzętu fotograficznego typu smartfony, aparaty, statywy; mikrofony zewnętrzne.
5. Montaż tekstu i zdjęć.
6. Przesyłanie do archiwum Story Ap.

WSKAZÓWKI/BEZPIECZEŃSTWO

Aby ułatwić prowadzenie warsztatów, ważna jest ocena ogólnych umiejętności fotograficznych grupy.
Aby umożliwić udział osobom, które nie posiadają podstawowych technicznych umiejętności fotograficznych, lepiej jest podzielić grupę na małe, równe pod względem umiejętności grupy, tak aby mniej doświadczeni uczestnicy mieli możliwość uczenia się podczas warsztatów.
Ważne jest przeprowadzenie rozpoznania na miejscu warsztatów celem znalezienia odpowiednich miejsc do wykonania portretów (szczególnie w plenerze) i jego ewentualnej adaptacji czy stworzenia od podstaw (w pomieszczeniu).

STOPIEŃ ZAAWANSOWANIA

Stopień zaawansowania wynosi 2/3 i dotyczy głównie części fotograficznej, zarówno pod względem technicznym, jak i wymaganego sprzętu.
Sugeruje się, aby było co najmniej dwóch trenerów lub trener i tutor.
Uczestnicy potrzebują: notatnika, który będzie mógł służyć jako osobisty pamiętnik; aparatu lub smartfona do robienia zdjęć; komputera stacjonarnego, laptopa lub smartfona z programami do edycji wideo.

EWALUACJA

Każda sesja obejmuje końcową część oceny i samooceny poprzez zebranie informacji zwrotnej. Spotkanie końcowe obejmuje konkretne działanie, którego celem jest właśnie ewaluacja i samoocena warsztatu.

AUTORZY I ŹRÓDŁA

Autorzy: Antonio Tiso, Andrea Ciantar.
Fotostory - StoryAp

OPIS KROK PO KROKU

Faza 1 – Rozpoczęcie warsztatów

PREZENTACJA DZIAŁANIA I PROJEKTU
Trener wita uczestników. Przedstawia siebie i warsztat, cele oraz wyjaśnia uczestnikom, w jaki sposób będą one prowadzone i jakie będą poszczególne etapy.

- 15 minut
- Cele: Zaprezentuj projekt i warsztat, poinformuj uczestników o celach i tym, co będą robić

ĆWICZENIE ICEBREAKINGOWE: WIADOMOŚĆ W BUTELCE „ZMIANA, KTÓREJ PRAGNĘ…”
Grupa tworzy okrąg.
Każdy uczestnik otrzymuje małą kartkę.
W środku okręgu znajduje się pusta butelka.
Wszyscy uczestnicy proszeni są o napisanie na kartce krótkiej wiadomości w odpowiedzi na pytanie:
„Zmiana, której pragnę w odniesieniu do kwestii środowiskowych, polega na…” Każdy uczestnik składa swoją kartkę i wrzuca ją do butelki.
Po wymieszaniu wiadomości w butelce uczestnicy losowo wyciągają kartki i czytają wiadomości.

- Czas trwania: 30 min
- Cele: Krótka prezentacja uczestników wraz z ćwiczeniem przełamywania lodów i utworzeniem grupy.

USTALANIE ZASAD

Facylitatorzy proponują kilka wspólnych zasad dla grupy:

- nie oceniamy i zachowujemy poufność;
- podczas ćwiczeń nie korzystamy ze smartfonów;
- podczas słuchania i czytania historii innych nie komentuj;
- możemy pisać w naszym języku ojczystym, a jeśli językiem warsztatów jest inny (np. angielski) możemy sporządzić podsumowanie w języku angielskim, po przeczytaniu tekstu w języku, którego używaliśmy.

(Uczestnicy mogą zaproponować inne zasady...)

- Czas trwania: 15 min
- Cele: Stworzenie podstawowych zasad. Przedstaw również ogólne zasady, którymi należy się kierować podczas realizacji wywiadów: zgoda na udzielenie wywiadu, ochrona prywatności, szacunek dla ograniczeń i potrzeb.

Faza 2 – Pisanie

PISANIE

Podczas pierwszego ćwiczenia pisemnego istotne jest wprowadzenie tematów narracji i stymulowanie opowiadania historii poprzez poproszenie uczestników o napisanie o wybranym zdjęciu i temacie „Moje osobiste doświadczenia w zakresie zrównoważonego rozwoju".

Podobnie w przypadku drugiego zdjęcia (o sobie) pisanie opowiadania o sobie będzie skoncentrowane wokół pytań „Kim jestem i jakie są moje podstawowe wartości w odniesieniu do bardziej zrównoważonego życia" oraz „Moje marzenie o bardziej zrównoważonym świecie „"

To ćwiczenie jest ważne dla refleksji, zapamiętywania, mówienia o sobie i swoich doświadczeniach, tworzenia momentu dzielenia się wspomnieniami, tworzenia powiązań między osobistymi wartościami a pragnieniami dotyczącymi przyszłości.
Upowszechnianie będzie odbywać się w grupie, w chwili słuchania, bez przerw i komentarzy.

- Czas trwania: 30 min
- Cele: Stworzenie ciepłego kontekstu do dzielenia się osobistymi doświadczeniami. Promuj początkowy moment wymiany wiedzy i dzielenia się, podczas którego uczestnicy się przedstawią.

LISTA WSPOMNIEŃ „HISTORIE ZMIAN" - PISANIE AUTOBIOGRAFICZNE
Uczestnicy są zaproszeni do ćwiczenia pisania autobiograficznego Lista Wspomnień. Lista wspomnień to jeden z najłatwiejszych sposobów przywoływania przeszłości.

1 - Przywołajcie swoje wspomnienia dotyczące doświadczeń związanych ze zrównoważonymi zmianami społecznymi i środowiskowymi, których doświadczyliście bezpośrednio lub pośrednio. Uczestnicy zostaną poproszeni o napisanie listy co najmniej pięciu wspomnień wraz z krótkim opisem.

2 - Uczestnicy proszeni są o wybranie wspomnienia spośród wcześniej zapisanych i opisanie go bardziej szczegółowo.
Niektóre pytania mogą pomóc w pisaniu:

„Dlaczego to doświadczenie jest dla Ciebie ważne?" „Dlaczego to doświadczenie reprezentuje ważną zmianę dla społeczności?"

3 – Dzielenie się: uczestnicy czytają swoje historie i dzielą się nimi z grupą.

- Czas trwania: 30 min
- Cele: Sprzyjanie pojawianiu się wspomnień. Pomóż zidentyfikować historie, które chcą opowiedzieć, za pomocą narracji wideo. Znajomość siebie, która posłuży do napisania wywiadu.

Faza 3 – Wywiady i techniki fotograficzne; przygotowanie do przeprowadzenia wywiadu

STWÓRZMY NASZE HISTORIE - SCENARIUSZ WYWIADU
Uczestnicy proszeni są o utworzenie małych, trzyosobowych grup.
Zespoły będą pracować nad założeniami wywiadów.
To oni zadecydują o strukturze wywiadu, jego celu, planowanych pytaniach.
Pytania powinny być jak najbardziej otwarte.
Celem jest opisanie przeżytego lub znanego doświadczenia zmian społecznych i ekologicznych w Europie.

PYTANIA
Oto kilka przykładów pytań:

- Czy mógłbyś się przedstawić, powiedzieć jak się nazywasz, gdzie mieszkasz, czym się zajmujesz w życiu?
- Czy chcesz nam powiedzieć, czym dla Ciebie jest zrównoważona zmiana?
- Czy pamiętasz jedno lub więcej ważnych działań, które znasz lub w których jesteś aktywny i chciałbyś nam o nich opowiedzieć?
- Czy to doświadczenie stanowi ważny krok w Twojej życiowej podróży? Proszę wyjaśnić dlaczego.
- W jaki sposób to doświadczenie przyczyniło się do zmiany Ciebie?
- Czy Twoje doświadczenie może być ważne na poziomie zbiorowym? W jaki sposób?
- Jeśli myślisz o zmianach społecznych i środowiskowych, czego byś chciał i dlaczego?

Dalsze pytania mogą pojawić się w toku wywiadu.
Podziękuj na koniec za czas i chęć rozmowy.
Prosimy o podanie/wymianę danych kontaktowych z osobą, z którą przeprowadzono rozmowę.

PRZYGOTOWANIE WYWIADU
Kolejna ważna treść dotyczy przygotowania do wywiadu.
Podstawowe aspekty to:

- wyjaśnienie celów wywiadu;
- zaprezentowaniu całości pracy, na którą składa się wywiad, ale również zdjęcia (głównie portretowe);
- w tym celu przydatne może być stworzenie dokumentu, w którym będą zawarte wszystkie niezbędne informacje.

OTO PRZYKŁAD TAKIEGO DOKUMENTU:
Wywiad ten przeprowadzany jest w ramach warsztatu/projektu ------ i ma na celu ------. Historia zostanie udostępniona ci w celu uzyskania Twojej zgody, a następnie opublikowana – jeśli się zgodzisz – na portalu StoryAP. Zanim zaczniemy, chcielibyśmy jeszcze raz podziękować za Twoją dyspozycyjność.

KRÓTKIE WPROWADZENIE TEORETYCZNE NA TEMAT FOTOREPORTAŻU.

Uczestnicy zdobędą umiejętności wykorzystania fotoreportażu, poznają podstawowe zasady opowiadania historii poprzez fotografię, od strony technicznej, metodologicznej i ekspresyjnej:

- Studiujemy portfolio Mistrzów Fotografii, ich fotoreportaże, ale także intymne fotorelacje z życia codziennego.
- W jaki sposób przygotować reportaż (światła, lokalizacje itp.).
- Wskazania techniczne dotyczące aparatów.
- Etyka fotografii.
- Jak edytować zdjęcia.
- Podstawowe wskazówki, takie jak:
  - przełam swoją nieśmiałość i poproś o zgodę na wykonanie portretu;
  - zbliż się do fotografowanej osoby, aby stworzyć intensywne i intymne portrety;
  - przestrzegaj zasady trójpodziału;
  - upewnij się, że obiekt jest dobrze oświetlony;
  - opowiedz ciekawą historię. „Ważne jest, aby powiedzieć coś, co będzie miało znaczenie, coś, co zmieni mój punkt widzenia na świat, coś, z czego będę mógł się czegoś nauczyć";
  - być w danej chwili. „Lubię spacerować w ciszy i po prostu obserwować, co dzieje się wokół mnie... po prostu być tam sam, eksplorować, odkrywać i przeżywać przygodę";
  - Twoje oko, serce i dusza są Twoim najważniejszym sprzętem. Wykorzystaj fotografię do poznawania świata;
  - nie rób tylko zdjęć. Pozostaw spuściznę.
    - Czas trwania: 1 godzina
    - Cele: Poprawa umiejętności technicznych i narracyjnych uczestników w zakresie fotoreportażu.

PRZYGOTOWANIE WYWIADU I FOTOREPORTAŻU.

Przygotowanie i konfiguracja sprzętu. W tej części uczestnicy dowiedzą się, jakiego sprzętu potrzebują, aby zrealizować fotoreportaż. Uczestnicy korzystają z dostępnego sprzętu fotograficznego, smartfonów, aparatów fotograficznych, statywów.

*

* Kolejnym ważnym elementem jest sposób nagrywania wywiadów. W naszym przypadku na produkt końcowy złożą się zdjęcia i tekst. Aby nagrać wywiady, uczestnicy będą mogli zatem dokonać zarówno nagrania wideo, jak i audio.

- Czas trwania: 1 godz
- Cele: Badania tematyczne; Przygotuj pytania; Skonfiguruj etapy wywiadów i reportażu fotograficznego.

Faza 4 - Sesja fotoreportażowa

PRZEPROWADZANIE WYWIADÓW I ROBIENIE ZDJĘĆ.
W tej praktycznej części uczestnicy podzieleni na zespoły, przystępują do realizacji wywiadów i zdjęć/

Uczestnicy podzieleni są na małe grupy, gdzie każda pracuje nad jednym wybranym tematem. Realizują historie poprzez nagrywanie wypowiedzi, robienie zdjęć i skanowanie starych fotografii, co pomoże wzbogacić narrację fotograficzną. Podczas kręcenia członkowie grup będą robić zdjęcia różnych miejsc i osób zaangażowanych w historię, nad którą pracują. Cały ten materiał zostanie wykorzystany do stworzenia ostatecznego produktu.

- Czas trwania: 3 godz
- Cele: Stworzyć zdjęcia i wywiady, które będą towarzyszyć fotoreportażowi.

Faza 5 – Montaż

- Ocena poprzedniego etapu.
- Redakcja wywiadów i fotoreportażu. Grupa będzie pracować nad edycją zebranych historii za pomocą oprogramowania do montażu zdjęć, w celu stworzenia co najmniej jednej historii – narracji dla każdej grupy.

**

** Razem z facylitatorem grupa zobaczy, jak działa wybrany program do edycji zdjęć, poznając podstawowe funkcje, z których można skorzystać.

W szczególności zobaczysz, jak:

- tworzyć projekty;
- importować zdjęcia;
- retuszować obrazy (światło, ekspozycja, jasność, kontrast, nasycenie itp.);
- eksportować gotowe zdjęcia i formaty.

Nad redakcją wywiadu popracują te same zespoły, które pracowały nad narracją fotograficzną.
Głównym celem tego etapu jest stworzenie tekstu towarzyszącego zdjęciom.

Można postępować na dwa sposoby:

- tekst w trzeciej osobie, czyli opowieść reportera, z fragmentami w pierwszej osobie, znaczącymi zwrotami wypowiadanymi przez rozmówców;
- tekst w pierwszej osobie, z historią osób, z którymi przeprowadzono wywiady. W tym przypadku tekst jest „transkrypcją uzasadnioną", czyli transkrypcją, w której pracuje się nad tekstem, nie zdradzając stylu narratora, ale jednocześnie nadając mu bardziej efektowną formę.
- Przykład narracyjnego fotoreportażu:
  - https://www.StoryAP.eu/la-terra-promessa-viaggio-nella-lotta-dei-sem-terra/
  - https://www.StoryAP.eu/le-donne-di-lucha-y-siesta/
  - https://www.StoryAP.eu/searching-humanity/
- Czas trwania: 4h
- Cele: Nauka podstaw postprodukcji fotograficznej. Utwórz narrację, która łączy zdjęcia i słowa.

Faza 6 – Przesyłanie do archiwum Story Ap

ZNACZENIE DZIELENIA SIĘ HISTORIAMI: DZIELENIE SIĘ HISTORIAMI W STORYAP.

Facylitator pokaże grupie, jak działa portal StoryAP i pomoże utwrzyć odpowiednie konta, przydatne uczestnikom do przesyłania historii do zasobów portalu.

Wcześniej przedstawiona zostanie geneza portalu StoryAP i jego cel, a także facylitator zachęci do zbiorowej dyskusji na temat znaczenia dzielenia się historiami.

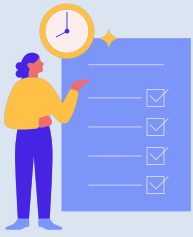
Przesyłanie historii na StoryAP (www.StoryAP.eu); facylitator pokazuje portal i sposób przesyłania historii; każda grupa prześle fotorelację na StoryAP, tworząc konto osobiste (lub mogą one zostać przesłane przez personel StoryAP za pośrednictwem konta organizacji).

https://www.StoryAP.eu/

ZAANGAŻOWANIE UCZESTNIKÓW W SIEĆ WOLONTARIUSZY STORYAP

Udostępnianie stworzonej w grupach narracji fotograficznej:
jeśli to możliwe, najlepiej zorganizować małe wydarzenie, aby podzielić się historiami także z innymi; lub można to zrobić tylko dla danej grupy. Historie są wyświetlane jedna po drugiej, bez komentarza. Na koniec moderatorzy mogą poprosić uczestników, aby podzielili się wrażeniami, jakie wywołały historie.

- Czas trwania: 1,5 godziny
- Cel: Prześlij historie do StoryAP. Podziel się stworzonymi historiami.

EWALUACJA

Na koniec facylitatorzy pytają o ocenę, wrażenia, refleksje. W tym celu uczestnicy proszeni są o sporządzenie listy rzeczy, których się nauczyli, zaczynając od wpisu „Zabieram ze sobą...". Następnie odczytują swoje listy. Dalsza ewaluacja dotyczy wartości zebranych historii jako wkładu w wiedzę i zmianę.

- Czas trwania: 2 godziny

FuturE
New Narrations for the Future of Europe

Co-funded by the European Union

HISTORIE NA RZECZ ZMIAN

WARSZTAT

STRESZCZENIE

Podczas warsztatów „Historie na rzecz zmian” uczestnicy będą mogli zebrać opowieści dotyczące doświadczeń związanych ze zmianami społecznymi i środowiskowymi za pomocą form i wywiadów wideo.

TEMAT

Tematem przewodnim jest doświadczenie zmian środowiskowych oraz opowiadanie i dzielenie się historiami zmian oraz aktywne uczestnictwo w lokalnych doświadczeniach, które mają wpływ na kluczowe kwestie, takie jak ochrona środowiska i edukacja, prawa człowieka, sprawiedliwość społeczna itp.

GRUPA DOCELOWA

Uczestnikami warsztatów są młodzi ludzie poniżej 30 roku życia, zainteresowani tworzeniem filmów i wywiadów wideo jako narzędziami opowiadania o doświadczeniach zmian społecznych. Mogą być aktywnymi wolontariuszami w stowarzyszeniach, młodymi aktywistami lub studentami.

CZAS

9 h/12 godzin + dzień zajęć praktycznych.

CEL

Celem warsztatów jest refleksja nad tematem zrównoważonego rozwoju społecznego i środowiskowego, śledzenie zjawisk i doświadczeń zmian obecnych na danym obszarze lub bezpośrednio doświadczanych przez uczestników oraz zbieranie świadectw i historii poprzez wywiady i narrację wideo.

MATERIAŁY

Każdy uczestnik będzie potrzebował aparatu fotograficznego, statywu, mikrofonu, komputera PC lub notebooka z programem do montażu. Możliwe jest także korzystanie ze smartfona.

WIELKOŚĆ GRUPY

Od 4 do 12 uczestników. Co najmniej 2 facylitatorów.

PRZYGOTOWANIE

Faza przygotowania przed rozpoczęciem:
Uczestnicy zostaną powiadomieni o sprzęcie potrzebnym do przeprowadzenia warsztatów.
Na potrzeby etapów, które odbędą się w sali wykładowej, zarówno teoretycznej, jak i praktycznej, uczestnicy otrzymają – jeśli nie posiadają – niezbędny sprzęt (kamery wideo, mikrofony, statywy) lub zostaną poproszeni o przyniesienie własnego.
W przypadku części praktycznej konieczne będzie zorganizowanie/skontaktowanie/wzięcie udziału w wydarzeniach w obszarze zmian społecznych oraz przećwiczyć prowadzenie wywiadów wideo i filmowanie.

Przygotowanie przestrzeni warsztatowych:
Przestrzenie, w których odbędą się warsztaty, będą musiały być dostosowane do różnych działań . Zaleca się pracę w miejscach z możliwością wydzielenia osobnych pokoi/przestrzeni, w których zespoły mogą być rozmieszczone podczas kręcenia zdjęć. Jeszcze lepiej, jeśli istnieje możliwość pracy na zewnątrz.
Niezbędne będą ciche pokoje, z możliwością ustawienia biurowego stołów na potrzeby montażu i możliwością projekcji na etapie wyświetlenia gotowych filmików.

Idealna przestrzeń do realizacji tego warsztatu musi być:

- dobrze oświetlona, możliwie zewnętrznym światłem naturalnym,
- wystarczająco przestronna, aby umożliwić ustawienie stołów,
- zarezerwowana tylko na potrzeby warsztatu i nieprzechodnia,
- przestrzeń, w której można wyświetlać projekcje na ścianie.

Należy zatem unikać przestrzeni zbyt małych, ciemnych, zbyt umeblowanych, w których równolegle toczą się inne zajęcia.

Przygotowanie sprzętu
Upewnij się, że dostępna jest wystarczająca ilość sprzętu dla poszczególnych grup: sprzęt fotograficzny, komputery, oprogramowanie do edycji wideo, statywy.

METODOLOGIA

Program podzielony jest na trzy 3-godzinne spotkania oraz dzień zajęć praktycznych. W załączniku pełny opis warsztatów.

Warsztaty narracji wideo:

1) Wprowadzenie do działania Prezentacja warsztatów dla uczestników

2) Ćwiczenie icebreakingowe „Wiadomość w butelce”

3) Lista wspomnień „Historie zmian” – Pisanie autobiograficzne Uczestnicy zapraszani są do ćwiczenia pisania autobiograficznego Lista Wspomnień.
Lista wspomnień to jeden z najłatwiejszych sposobów przywoływania przeszłości.

4) „Kiedy i jak używać wideo do opowiadania historii” Krótkie teoretyczne wprowadzenie metodologiczne

5) Stwórzmy nasze historie – Scenariusz wywiadu. Uczestnicy proszeni są o utworzenie małych grup roboczych, składających się z 3 osób każda.
Zespoły będą pracować nad wywiadami.

6) Przygotowanie sprzętu. W tej części, poprzedzającej fazę realizacji, uczestnicy dowiedzą się i poznają zasady korzystania ze sprzętu potrzebnego do przeprowadzenia wywiadu wideo.

7) Stworzenie własnych historii. W tej części praktycznej uczestnicy zrealizują wywiady wideo.

8) Montaż i udostępnianie historii. Grupa będzie pracować nad edycją zebranych historii za pomocą oprogramowania do montażu, tak aby wnieść przynajmniej jedną historię – narrację dla każdego uczestnika.
*

*

9) Facylitator pokaże grupie, jak działa portal StoryAP i pomoże utworzyć odpowiednie konta, przydatne uczestnikom do przesyłania historii do zasobów portalu.
Wcześniej przedstawiona zostanie geneza portalu StoryAP i jego cel, a także facylitator zachęci do zbiorowej dyskusji na temat znaczenia dzielenia się historiami.

Przesyłanie historii na StoryAP (www.StoryAP.eu); facylitator pokazuje portal i sposób przesyłania historii; każda grupa prześle fotorelację na StoryAP, tworząc konto osobiste (lub mogą one zostać przesłane przez personel StoryAP za pośrednictwem konta organizacji).

Faza działania praktycznego 1
Organizowanie zajęć grupowych podczas wydarzeń związanych z tematyką projektu.
Faza 2
Nagrywanie wywiadów, praca w terenie i praca zespołowa.
Faza 3
Redagowanie:
1 spotkanie
2 spotkania zdalne
Udostępnianie na StoryAP.

WSKAZÓWKI/BEZPIECZEŃSTWO

HELPFUL TIPS

Pierwszym zadaniem trenera jest zapewnienie uczestników co do dowolności, bezpieczeństwa i możliwości zwrócenia się o pomoc. Celem skutecznej i sprawnej pracy zostanie stworzona propozycja zasad, obowiązujących podczas warsztatu.
Podczas tego warsztatu uczestnicy zobowiązują się do:
- unikaj komentowania i oceniania;
- unikaj używania smartfonów, chyba że zostaniesz o to poproszony;
- unikamy wychodzenia w trakcie zajęć;
- aktywnie słuchamy innych.

STOPIEŃ ZAAWANSOWANIA

Stopień zaawansowania warsztatu to 3/3.
Powody są następujące:

- konieczne będzie organizowanie przestrzeni pod kątem różnych potrzeb i posiadanie różnych lokalizacji;
- trenerzy muszą posiadać pewne szczególne umiejętności związane z realizacją wideo;
- potrzebnych jest co najmniej dwóch trenerów (jeden ekspert ds. wideo i drugi, który pomaga w pracach grup);
- Należy zorganizować i przygotować niezbędny sprzęt.

EWALUACJA

Podczas warsztatu wykorzystywane są różne narzędzia samooceny:

- ćwiczenie icebreakingowe: Wiadomość w butelce „Chciałbym zmiany...";
- pismo;
- dzielenie się.

Aby ocenić postęp warsztatu, ważne jest, aby moderator zwrócił uwagę na fazy przygotowania wywiadów i dzielenia się, a przede wszystkim na fazę ćwiczeń.
Ostatnia faza to faza refleksji i dzielenia się.
W ostatniej fazie, poprzez prosty moment wspólnego pisania na billboardzie, uczestnicy proszeni są o udzielenie odpowiedzi na 4 pytania:
„Czego nauczyłem się z tego doświadczenia..." „Co mi się podobało..." „Co bym zmienił..." „Jak możemy dalej rozwijać tę pracę?" Część podsumowująca wymaga największej koncentracji. Zawsze pomocne jest wyjaśnienie uczestnikom podstawowych zasad dotyczących informacji zwrotnej w celu ustalenia podstawowych zasad komunikacji. Możesz napotkać sytuacje, które będą trudniejsze ze względu na poruszane tematy. Dlatego też tej części nigdy nie należy realizować pod presją czasu.

AUTORZY I ŹRÓDŁA

Autorzy: Benedetta Sanna, Andrea Ciantar.

OPIS KROK PO KROKU

Faza 1 – I Spotkanie

WPROWADZENIE DO DZIAŁANIA
Trener powita uczestników. Zaprezentuje siebie i warsztat, cele oraz wyjaśni uczestnikom, w jaki sposób będą one prowadzone i jakie będą poszczególne etapy.
Następuje prezentacja uczestników.

- 20 minut
- Cel: Zaprezentuj projekt i warsztat, poinformuj uczestników o celach i tym, co będą robić.

ĆWICZENIE „PRZEŁAMYWANIE LODÓW": WIADOMOŚĆ W BUTELCE „ZMIANA, KTÓREJ PRAGNĘ..."
Grupa tworzy okrąg.
Każdy uczestnik otrzymuje małą kartkę.
W środku okręgu znajduje się pusta butelka.
Wszyscy uczestnicy proszeni są o napisanie na kartce krótkiej wiadomości w odpowiedzi na pytanie:
„Zmiana, której pragnę w odniesieniu do kwestii środowiskowych, polega na..." Każdy uczestnik składa swoją kartkę i wrzuca ją do butelki.
Po wymieszaniu wiadomości w butelce uczestnicy losowo wyciągają kartki i czytają wiadomości.

- Czas trwania: 30 min
- Cele: Krótka prezentacja uczestników wraz z ćwiczeniem przełamywania lodów i utworzeniem grupy.

USTALANIE ZASAD

Facylitatorzy proponują kilka wspólnych zasad dla grupy:

- nie oceniamy i zachowujemy poufność;
- podczas ćwiczeń nie korzystamy ze smartfonów;
- podczas słuchania i czytania historii innych nie komentuj;
- możemy pisać w naszym języku ojczystym, a jeśli językiem warsztatów jest inny (np. angielski) możemy sporządzić podsumowanie w języku angielskim, po przeczytaniu tekstu w języku, którego używaliśmy.

(Uczestnicy mogą zaproponować inne zasady...)

- Czas trwania: 15 min
- Cele: Stworzenie podstawowych zasad. Przedstaw również ogólne zasady, którymi należy się kierować podczas realizacji wywiadów: zgoda na udzielenie wywiadu, ochrona prywatności, szacunek dla ograniczeń i potrzeb.

LISTA WSPOMNIEŃ „HISTORIE ZMIAN" - PISANIE AUTOBIOGRAFICZNE

Uczestnicy są zaproszeni do ćwiczenia pisania autobiograficznego Lista Wspomnień. Lista wspomnień to jeden z najłatwiejszych sposobów przywoływania przeszłości.

1 - Przywołajcie swoje wspomnienia dotyczące doświadczeń związanych ze zrównoważonymi zmianami społecznymi i środowiskowymi, których doświadczyliście bezpośrednio lub pośrednio. Uczestnicy zostaną poproszeni o napisanie listy co najmniej pięciu wspomnień wraz z krótkim opisem.

2 - Uczestnicy proszeni są o wybranie wspomnienia spośród wcześniej zapisanych i opisanie go bardziej szczegółowo.
Niektóre pytania mogą pomóc w pisaniu:

„Dlaczego to doświadczenie jest dla Ciebie ważne?" „Dlaczego to doświadczenie reprezentuje ważną zmianę dla społeczności?"

3 – Dzielenie się: uczestnicy czytają swoje historie i dzielą się nimi z grupą.

- Czas trwania: 30 min
- Cele: Sprzyjanie pojawianiu się wspomnień. Pomóż zidentyfikować historie, które chcą opowiedzieć, za pomocą narracji wideo. Znajomość siebie, która posłuży do napisania wywiadu.

„KIEDY I JAK UŻYWAĆ WIDEO DO OPOWIADANIA HISTORII”

Krótkie teoretyczne wprowadzenie metodologiczne.

Podstawowa zawartość:

1. Jak i dlaczego przeprowadzić wywiad.
2. Aspekty techniczne dotyczące kamer.
3. Część redakcyjna.

Można wykorzystać następujące materiały dydaktyczne:

https://www.StoryAP.eu/wp-content/uploads/2022/12/FILMINGANINTERVIEW_STORYAP.pdf

- Czas trwania: 1 godzina
- Cel: Zapewnienie wiedzy na temat realizacji wideo.

Przerwa 15min

STWÓRZMY NASZE HISTORIE - SCENARIUSZ WYWIADU

Uczestnicy proszeni są o utworzenie małych grup roboczych, składających się z 3 osób każda.

Zespoły będą pracować nad planami wywiadów.

Każdy uczestnik wybierze wspomnienie i doświadczenie, które chce opowiedzieć, a grupa wspólnie skonstruuje wywiad, wybierając strukturę, pytania i tematy.

TWORZENIE PYTAŃ DO WYWIADU
Zespoły będą pracować nad planami wywiadów.
To oni zadecydują o strukturze wywiadu, jego celu, planowanych pytaniach.
Pytania powinny być jak najbardziej otwarte.
Celem jest opisanie przeżytego lub znanego doświadczenia zmiany społecznej.

PYTANIA
Oto kilka przykładów pytań:

- Czy mógłbyś się przedstawić, powiedzieć jak się nazywasz, gdzie mieszkasz, czym się zajmujesz w życiu?
- Czy chcesz nam powiedzieć, czym jest dla Ciebie zrównoważona zmiana społeczna i środowiskowa?
- Czy pamiętasz jedno lub więcej ważnych działań, które znasz lub w których jesteś aktywny i chciałbyś nam o nich opowiedzieć?
- Czy to doświadczenie stanowi ważny krok w Twojej życiowej podróży? Proszę wyjaśnić dlaczego.
- W jaki sposób to doświadczenie przyczyniło się do zmiany w twoim życiu?
- Czy i w jaki sposób Twoje doświadczenie może być ważne na poziomie zbiorowym?
- Jeśli myślisz o zmianach społecznych i środowiskowych, czego byś chciał i dlaczego?

Dalsze pytania mogą pojawić się w toku wywiadu.
Podziękuj na koniec za czas i chęć rozmowy.
Prosimy o podanie/wymianę danych kontaktowych z osobą, z którą przeprowadzono rozmowę.

PRZYGOTOWANIE WYWIADU
Kolejna ważna treść dotyczy przygotowania do wywiadu.
Podstawowe aspekty to:

- wyjaśnienie celów wywiadu;
- zaprezentowaniu całości pracy, na którą składa się wywiad, ale również zdjęcia (głównie portretowe);
- w tym celu przydatne może być stworzenie dokumentu, w którym będą zawarte wszystkie niezbędne informacje.

- Czas trwania: 1 godzina
- Cele: Wykonaj praktyczne ćwiczenie polegające na przygotowaniu wywiadu; Dowiedz się, jak ustrukturyzować rozmowę; Poznaj możliwe sposoby zadawania pytań; Zaangażuj rozmówcę. Zapoznaj osobę, z którą przeprowadzasz wywiad, z projektem. Zachęć do opowiedzenia swojej historii i aktywnego udziału; Spraw, aby rozmówca zrozumiał nasze motywacje i intencje.

PRZYGOTOWANIE SPRZĘTU

W tej części, poprzedzającej fazę realizacji, uczestnicy dowiedzą się i zostaną poinstruowani, jaki sprzęt muszą przygotować, aby przeprowadzić wywiad wideo.

Grupa wykona wizualizację i przygotuje kamery wideo, mikrofony, statywy i cały niezbędny sprzęt.

Jeśli uczestnicy posiadają już własny sprzęt, którego zwykle używają podczas filmowania, można ich poprosić o przyniesienie własnych urządzeń

Należy im przypomnieć, aby na następne warsztaty zabrali ze sobą sprzęt w pełni naładowany oraz wyposażony w wystarczającą ilość pamięci na karcie.

OSTATNI ETAP: PRZYGOTOWANIE PROGRAMU PRAC NA KOLEJNE SPOTKANIE

W tej części każdy zespół zdecyduje, ile wywiadów/narracji chce zrealizować i zakończy wszystkie plany wywiadóe, aby były gotowe na kolejne spotkanie.

Zwykle na tym etapie przedstawia się plany wywiadów osobom, z którymi będzie się prowadziło rozmowę, ale nie zawsze jest to możliwe, konieczne lub przydatne.

Ważne, aby zakończyć to spotkanie jasną deklaracją, ile rozmów zostanie przeprowadzonych na następnym spotkaniu.

- Czas trwania: 30min
- Cel: Eksperymentowanie z wykorzystaniem sprzętu technicznego.

Faza 2 – II Spotkanie

POWITANIE -10 MIN

- Cel: Rozpocznij ćwiczenie od zapewnienia uczestnikom poczucia komfortu.

STWÓRZMY NASZE HISTORIE

W tej części praktycznej uczestnicy podzieleni na zespoły utworzone w poprzedniej fazie, będą przeprowadzać wywiady wideo.
Wykorzystane zostaną pytania utworzone w poprzedniej fazie. Uczestnicy podzielą się rolami dla płynnej realizacji wywiadów/

Role, jakie będą pełnić uczestnicy:

A) PROWADZĄCY WYWIAD

PRZED ROZMOWĄ Osoba pełniąca rolę reżysera/reportażysty będzie musiała najpierw powitać rozmówcę, wyjaśnić i przypomnieć o celu i tematyce rozmowy oraz ponownie podziękować za przyjęcie zaproszenia.

Prowadzący rozmowę stara się odstresować rozmówcę, przybliża pytania i wskazuje miejsce rozmowy.

Dobrą zasadą będzie poproszenie danej osoby o informację zwrotną, czy np. czuje się ona dobrze w konkretnym, wcześniej wybranym miejscu.

Uzgodnij z daną osobą rodzaj kadrowania w granicach niezbędnych do zapewnienia dobrego ujęcia.
Na przykład uzgodnijcie czy rozmówca ma patrzyć w kamerę czy na osobę przeprowadzającą wywiad (opcja preferowana).

Przypomnij rozmówcy oraz całemu zespołowi i osobom obecnym podczas kręcenia filmu o wyłączeniu lub wyciszeniu telefonów komórkowych.

PODCZAS WYWIADU

Podczas rozmowy osoba przeprowadzająca wywiad będzie punktem odniesienia dla osoby, która udziela wywiadu.
Będzie kontrolowała czas, zadba o to, aby pytania były jasne i zrozumiałe oraz poprowadzi rozmowę według wcześniej przygotowanego planu.
Często może się zdarzyć, zwłaszcza jeśli z daną osobą przeprowadzana jest rozmowa po raz pierwszy, że udzielenie odpowiedzi na pytanie odbiega od tematu.

RZECZY, O KTÓRYCH MUSI PAMIĘTAĆ OSOBA PRZEPROWADZAJĄCA ROZMOWĘ

- Nie komentuj, nie przerywaj rozmówcy dźwiękami lub odgłosami w trakcie odpowiadania, chyba że jest to konieczne (np. trzeba poprawić ustawienia kamer, itp.)
- Jeśli odpowiedź nie została udzielona poprawnie lub jest zła, poproś o powtórzenie/zadaj pytanie jeszcze raz ale w inny sposób.

B) PIERWSZA KAMERA MASTER + DŹWIĘK

Pierwsza kamera będzie ustawiona w ustalonej pozycji, z boku osoby przeprowadzającej wywiad, na wysokości rozmówcy, zgodnie z linią wzroku, niezależnie od tego, czy siedzi, czy stoi. Ujęcie półzbliżenie, bądź plan średni.

Operator pierwszej kamery skupia się na rozmówcy, zajmie się realizacją zdjęć kontrolując parametry audio i wideo nagrania, po uprzednim ich ustaleniu na początku przed nagraniem.

Razem z operatorem drugiej kamery osoba ta zajmie się kadrowaniem i ekspozycją, dbając o dobrą jakość i oświetlenie ujęcia, ale także kontrolując ciszę niezbędną do nagrania dźwięku wolnego od echa i innych zakłóceń.

C) DRUGA KAMERA
Operator drugiej kamery zajmie się filmowaniem zbliżeń rozmówcy. Będzie ustawiony zazwyczaj pod innym kątem niż pierwsza kamera.
Oprócz zbliżeń druga kamera będzie starała się uchwycić istotne szczegóły (np. zbliżenia na detale, gesty rękami, mimikę twarzy).

- Czas trwania: 2 godziny
- Cele: Przećwiczenie tworzenia historii w postaci wywiadów wideo; Zdobycie podstawowej wiedzy technicznej dotyczącej nagrywania filmów; Prowadzenia dialogu w określonych kierunkach zgodnie z planem wywiadu; Dbałość o jakość nagrania; Wzbogacanie historii o inne elementy.

POZOSTAŁE CZĘŚCI HISTORII
Na koniec rozmowy wraz z zespołem i osobą, z którą przeprowadzamy wywiad, zajmiecie się wykonaniem kolejnych zdjęć, tzw. przebitek albo b-rollów.
Rozmówca zostanie poproszony o pozostanie po wywiadzie by nakręcić ujęcia takie jak np. nieme portrety, ujęcia w ruchu, wykonywanie danych czynności, itp.
Ważne będzie, aby wykorzystać obecność danej osoby do kręcenia wszystkich scen, w których jej udział jest istotny.

W późniejszym czasie ekipa może wykonać jeszcze dalsze ujęcia niezbędne w montażu: na przykład ujęcia miejsca lub obiektów.

- Czas trwania: 1,30 godziny
- Cele: Wzbogacenie historii o inne elementy ważne ze względu na przekaz całości. Stworzenie nawiązania w narracji do osoby, z którą przeprowadzasz wywiad, oraz inne informacje wizualne.

Przerwa 15min

INFORMACJE ZWROTNE I WNIOSKI
Facylitator daje wskazówki dotyczące rzeczy do zrobienia na następnym spotkaniu.
Spotkanie kończy się krótką informacją zwrotną od uczestników.

- Czas trwania: 30 min
- Cele: Uczestnicy dzielą się wrażeniami z doświadczenia.
  Przedstaw instrukcje dotyczące kolejnych kroków.

Faza 3 – III Spotkanie

EDYTUJMY I UDOSTĘPNIAJMY NASZE HISTORIE
Facylitator przedstawia uczestnikom podstawowe funkcje programu do montażu wideo.

W szczególności zwraca uwagę, jak:
- tworzyć projekty;
- importować klipy;
- zarządzać osią czasu;
- używać dodatkowych funkcji;
- eksportować gotowy filmy.

Grupa będzie pracować nad edycją zebranych historii za pomocą oprogramowania do edycji wideo, tak aby ukończyć co najmniej jedną historię.
Montażem zajmą się te same zespoły, które pracowały przy kręceniu wideo, dzieląc prace na etapy:

- wywiad zostanie obejrzany, zostanie wybrana treść, która ma zostać użyta w finalnym wideo;
- spośród przebitek zostaną wybrane odpowiednie ujęcia;
- docelowo zostaną poprawione: stabilizacja, audio, inne;
- zostanie wybrany i użyty podkład muzyczny;
- można również dodać napisy;
- zostanie wstawiona dodatkowa treść tekstowa (np. podpisy);
- zostaną wstawione wszelkie logo projektów, informacje projektowe, ew. intro i outro.
  - Czas trwania: 2 godziny
  - Cele: Podaj podstawowe instrukcje dotyczące edycji wideo.

ZNACZENIE DZIELENIA SIĘ HISTORIAMI: DZIELENIE SIĘ HISTORIAMI W STORYAP.

Facylitator pokaże grupie, jak działa portal StoryAP i pomoże utworzyć odpowiednie konta, przydatne uczestnikom do przesyłania historii do zasobów portalu.

Wcześniej przedstawiona zostanie geneza portalu StoryAP i jego cel, a także facylitator zachęci do zbiorowej dyskusji na temat znaczenia dzielenia się historiami.

W tej fazie realizowanych jest kilka działań:

- wgrywanie filmu na YouTube lub Vimeo.
- Przesyłanie historii na StoryAP (www.StoryAP.eu); facylitator pokazuje portal i sposób przesyłania historii; każdy uczestnik prześle wideo na StoryAP, tworząc konto osobiste (lub może je przesłać personelowi StoryAP za pośrednictwem konta organizacji).

https://www.StoryAP.eu/

ZAANGAŻOWANIE UCZESTNIKÓW W SIEĆ WOLONTARIUSZY STORYAP STORYAP.

Udostępnianie Filmu utworzonego w grupie; jeśli to możliwe, najlepiej zorganizować małe wydarzenie, aby podzielić się historiami także z innymi; lub można to zrobić tylko dla grupy. Filmy są wyświetlane jeden po drugim, bez komentarza. Na koniec moderatorzy mogą poprosić uczestników, aby podzielili się wrażeniami.

- Czas trwania: 1 godzina
- Cele: Prześlij historie do StoryAP; Podziel się stworzonymi historiami; Aktywuj grupy opowiadające historie i gromadzące historie, które mogą pracować nad tematami portalu StoryAP.

EWALUACJA

Na koniec facylitatorzy pytają o ocenę, wrażenia, refleksje. W tym celu uczestnicy proszeni są o sporządzenie listy rzeczy, których się nauczyli, zaczynając od wpisu „Zabieram ze sobą...". Następnie odczytują swoje listy. Dalsza ewaluacja dotyczy wartości zebranych historii jako wkładu w wiedzę i zmianę.

- Czas trwania: 30 min

MOBILIZING EXPERTISE

TYTUŁY WARSZTATÓW

DIXIT	
METODA OPOWIADANIA HISTORII	
Metodologie autobiograficzne	X
Narracja fotograficzna	X

HISTORIA JEDNEGO SŁOWA	
METODA OPOWIADANIA HISTORII	
Narracja historii	X

FuturE
New Narrations for the Future of Europe

Co-funded by the European Union

DIXIT

WARSZTAT

STRESZCZENIE

Obrazy, zdjęcia to łatwy sposób przekazywania bądź uatrakcyjnienia opowiadanej historii. Korzystanie z obrazów z gry Dixit pozwala na dowolność interpretacji i podkreślenie swojego związku z Naturą. Metoda ta pobudza także kreatywność i wyobraźnię, czyli dwa czynniki przydatne w opowiadaniu historii. Metodę tę można stosować indywidualnie lub w grupie.

TEMAT

Tematem warsztatu jest natura. Poprzez używanie obrazów staramy się wywołać uczucia i reakcje, przydatne do opowiedzenia swojej historii o relacji z naturą, a tym samym pobudzić kreatywność, emocje, wspomnienia.

GRUPA DOCELOWA

Można z tej metody korzystać w każdym wieku, ponieważ jest podstawowym sposobem, w jaki uczymy się jako dzieci opowiadania historii za pomocą obrazów.

CZAS

Powinieneś mieć minimum 1 godzinę

CEL

Celem jest poprowadzenie historii i wywołanie jej poprzez abstrakcyjne obrazy. Abstrakcyjne obrazy mogą pomóc w ukształtowaniu dowolnej części lub całości historii. Na przykład obraz może przywołać wspomnienie, które można wykorzystać do opowiedzenia całej historii lub jej początku, środka czy końca. Zatem wybranie obrazu, który ma związek lub może zainspirować, może pomóc narratorowi poczuć się komfortowo, a także pomóc czytelnikowi skoncentrować się na istotnych informacjach. Na przykład zdjęcie motyla może przypomnieć Ci o doświadczeniu lub osobie, która ma związek z motylami. Metoda ta jest narzędziem inspirującym do budowania zespołu, kreatywności, umiejętności opowiadania historii, a także do lepszego poznawania ludzi. Inne cele to skłonienie do poszukiwania odpowiedzi, rozwiązania lub przypomnienie utraconych wspomnień.

MATERIAŁY

Materiały potrzebne do tego ćwiczenia to karty Dixit, bądź inne dowolne abstrakcyjne obrazy, papier i długopis z lub kamera wideo do zarejestrowania Twojej historii.

PRZYGOTOWANIE

Z wyprzedzeniem upewnij się, że masz wystarczającą liczbę zdjęć dla każdej osoby lub co najmniej 3 karty dla grupy. Powinieneś upewnić się, że obrazy odpowiadają tematowi. Używaj obrazów, które są abstrakcyjne i mogą działać na każdego. Każda grupa lub każda osoba powinna mieć wystarczająco dużo czasu na przygotowanie swojej historii. Każda paczka kart Dixt zawiera 45 bądź 80 kart.

WIELKOŚĆ GRUPY

Liczba ta może się różnić, ale nie powinna przekraczać 25 osób.

STOPIEŃ ZAAWANSOWANIA

W zależności od grupy wiekowej czynność ta może być bardzo prosta lub bardziej skomplikowana. Złożoność zależy od celu, jaki określa facylitator. Częstsze wykonywanie ćwiczenia sprawia, że staje się łatwiejsze. Im większa grupa, tym bardziej skomplikowane działanie.

WSKAZÓWKI/BEZPIECZEŃSTWO

Moderator pomoże uczestnikom zachować skupienie i rozwieje ew. wątpliwości. Podaj jasne instrukcje. Zajmij się konkretnym tematem. Upewnij się, że uczestnicy czują się komfortowo i chcą się dzielić.

Zdjęcia często mogą przywoływać traumatyczne doświadczenia, dlatego należy uważać, aby nie wywierać presji na uczestnikach.

METODOLOGIA

Przekaż uczestnikom karty z abstrakcyjnymi przedstawieniami natury. Zachęć ich, aby wybrali jedną bądź trzy karty, które mają dla nich osobisty wydźwięk lub przypominają im o uczuciach, wspomnieniach lub połączeniach z naturą.
Poproś ich, aby przeanalizowali każdy z wybranych abstrakcyjnych obrazów indywidualnie. Poproś ich, aby skupili się na wzorach, teksturach, kolorach i kształtach zawartych na każdym obrazku. Zachęć ich, aby zastanowili się nad emocjami i wspomnieniami, jakie wywołują te obrazy.
Zachęć ich, aby głębiej zanurzyli się we wspomnienia i doświadczenia, jakie przywołują surrealistyczne obrazy. Zachęć ich, aby powrócili do konkretnych szczegółów, uczuć i postaci związanych z naturą. Ten krok może pomóc im nawiązać osobistą więź z wybranymi zdjęciami.
Poproś uczestników, aby zastanowił się, w jaki sposób opowieść o naturze może być motywowana i inspirowana serią abstrakcyjnych obrazów i powiązanych wspomnień. Zachęć ich, aby wyobrazili sobie prawdopodobne zwroty akcji.
Pomóż uczestnikom włączyć do historii abstrakcyjne wspomnienia i obrazy.
Zachęć, aby wykorzystali jeden obraz jako początek, inny jako rozwinięcie lub punkt zwrotny, a trzeci jako zakończenie. Pomóż włączyć wspomnienia i przywołane obrazy do historii.

Zachęć mówcę do szczegółowego rozwinięcia historii związanej z naturą. Zachęcaj do korzystania z obrazów i odwołań do zmysłów oraz języka opisowego, aby stworzyć wciągającą historię.
Podkreśl znaczenie utrzymywania zwartości i zwięzłości historii. Zachęć uczestnika, aby pozostał w kontakcie z wybranymi obrazami i wspomnieniami, upewniając się, że ma coś ważnego do dodania do historii.
*

* Poproś osobę opowiadającą, aby odniosła się do tego doświadczenia i oceniła przydatność wykorzystania abstrakcyjnych obrazów do strukturyzowania i prowadzenia swojej historii. Porozmawiajcie o pozytywnych aspektach ich strategii opowiadania historii i obszarach, w których muszą się rozwijać, jednocześnie oferując konstruktywną krytykę.
Zachęć uczestnika do przejrzenia się i ulepszenia swojej historii oraz wprowadzenia zmian w odpowiedzi na krytykę i introspekcję. Aby zwiększyć siłę oddziaływania historii, zachęcaj do eksperymentowania z różnymi podejściami, punktami widzenia i strategiami narracyjnymi.
Daj tej osobie możliwość opowiedzenia swojej historii innym, jeśli ma na to ochotę. Omów relacje pomiędzy abstrakcyjnymi obrazami, wspomnieniami i elementami naturalnymi opowieści. Zachęć innych do komentowania i przedstawiania swoich interpretacji.

EWALUACJA

Podsumowanie i ewaluacja to część, w której faktycznie zadajemy niezbędne pytania, podrzucamy pomysły i przemyślenia koncepcyjne, które mogą być potrzebne do ulepszenia ćwiczenia w przyszłości.
Aby osiągnąć najwyższy efekt uczenia się, być może będziesz musiał zaskoczyć także siebie. Jest wiele pytań, które otwierają dyskusję, której mogłeś się nie spodziewać. Aby sprostać potrzebom grupy, niezbędna jest otwartość, pójście z nurtem lub czasami skupienie się na tym, co jest najważniejsze. Wszystkie pytania/pomysły, o których wspominamy w tym polu, mają charakter sugestii. Możesz znaleźć inne, bardziej odpowiednie dla Twojej grupy docelowej i sytuacji szkoleniowej. Przykładowe pytania: „Jak się czuję w tej chwili?” „Czego boję się najbardziej?” „Jakie było dla mnie to wydarzenie?” „Z którą kartą utożsamiam się najbardziej?” „Co z tego wzięłam dla siebie?” „Czego się nauczyłem?”

AUTORZY I ŹRÓDŁA

Autorzy: Karen Self
https://www.trainers-toolbox.com/dixit-creativity-meets-storytelling/
https://teachinggamesefl.com/2017/08/24/how-to-use-dixit-in-the-classroom/

Stosujemy metody DIXIT i Fotostory

WATCH NOW

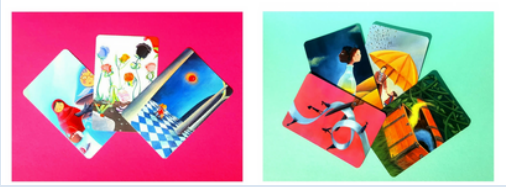
1

Dixit ma wiele bardzo kreatywnych obrazów, które można wykorzystać do opowiedzenia historii na dowolny temat. Jeżeli nie masz Dixita, możesz użyć innych obrazów.

2

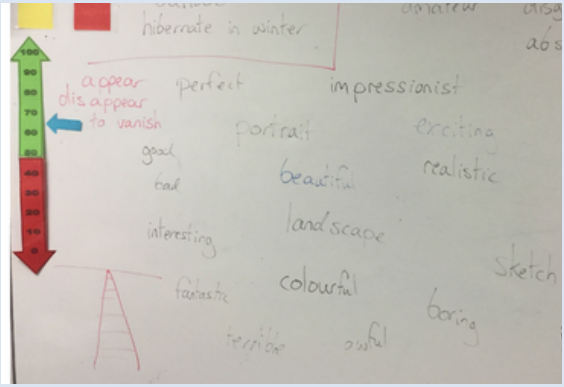
Niech uczestnicy wybiorą kartę, która opowiada o nich historię lub doświadczenie związane z Naturą.
Aby uczynić zadanie trudniejszym lub zachęcić do większej kreatywności, to samo można zrobić z 3 losowymi kartami.
Jeśli wolisz, aby była to praca zespołowa, poproś każdego uczestnika w grupie 3 lub 4 osobowej o wyciągnięcie losowej karty. Ich grupowym celem jest wspólne budowanie historii przy użyciu swoich kart.

3

Angażuj się, zadając pytania, zapisując ich uczucia, dyskusje, przemyślenia, refleksje i oceny.

FuturE
New Narrations for the Future of Europe

Co-funded by the European Union

HISTORIA JEDNEGO SŁOWA

WARSZTAT

STRESZCZENIE

One-Word Story to popularna teatralna gra improwizacyjna, która sprzyja pracy zespołowej, spontaniczności i efektywnej komunikacji między uczestnikami. To wciągające ćwiczenie wymaga od uczestników wspólnego skonstruowania historii, używając tylko jednego słowa, w wyniku czego powstaje wyjątkowa i często zabawna narracja.

TEMAT

Tematem projektu jest Natura. Przywołujemy więc jednym słowem nasze uczucia do Natury, środowiska itp.

GRUPA DOCELOWA

To ćwiczenie jest odpowiednie dla uczestników w wieku od 18 do 35 lat, poszukujących interaktywnego i przyjemnego sposobu na poprawę umiejętności pracy zespołowej, komunikacji i kreatywnego myślenia.

CZAS

Czas zależy od liczebności grupy oraz stylu pracy, jak i celów przyjętych przez prowadzących. Każdy trener i facylitator ma swój własny rytm pracy, a ponadto zależy to również od grupy odbiorców. Tylko doświadczenie może określić dokładny czas potrzebny na wykonanie ćwiczenia. Pierwsza próba powinna obejmować dłuższy czas planowania, ok. 30-60 min

CEL

Wspieranie pracy zespołowej, doskonalenie umiejętności komunikacyjnych, promowanie kreatywności i zachęcanie do szybkiego myślenia.

1. Otwarta przestrzeń dla uczestników, aby utworzyli fizyczny łańcuch.
2. Moderator kierujący działaniem.
3. Tematy stymulacyjne lub motywy opowiadań.
4. Opcjonalnie: Minutnik lub stoper do utrzymywania tempa gry

MATERIAŁY

Pole materiałów pokazuje, co dokładnie jest potrzebne do tego ćwiczenia i co powinieneś mieć pod ręką, nawet jeśli ostatecznie nie będziesz go potrzebować. Obejmuje to zarówno materiały sportowe, jak i pomocnicze.

PRZYGOTOWANIE

1. Poproś uczestników stojąc obok siebie uformowali łańcuch.
2. Wyznacz moderatora, który będzie wprowadzał dane działanie i ułatwiał jego przebieg.
3. Przygotuj listę tematów lub motywów stymulacyjnych, które będą inspiracją dla historii.

WIELKOŚĆ GRUPY

Wielkość grupy określa dokładną liczbę potrzebnych osób (w idealnym przypadku), a czasami minimalną lub maksymalną liczbę osób potrzebnych do wykonania tego ćwiczenia. Zawsze można podzielić grupę i wykonać ćwiczenie w dwóch podgrupach, jeśli masz dwóch moderatorów, którzy mogą prowadzić ćwiczenie oddzielnie.

STOPIEŃ ZAAWANSOWANIA

W zależności od grupy wiekowej czynność ta może być bardzo prosta lub bardziej skomplikowana. Złożoność zależy od celu, od facylitatora. Aby odnieść sukces, potrzebna jest praca zespołowa, koordynacja i przewidywanie. Im częściej wykonuje się ćwiczenie, tym staje się ono łatwiejsze. Im większa grupa, tym bardziej skomplikowane działanie.

KORZYŚCI

Lepsze umiejętności pracy zespołowej i współpracy.
- Lepsze umiejętności komunikacji i słuchania.
- Szybkie myślenie i zdolność adaptacji.
- Wzmocniona kreatywność i wyobraźnia.

WSKAZÓWKI/BEZPIECZEŃSTWO

Wskazówki i uwagi dla moderatorów to pole, w którym znajdziesz pomysły, które mogą dotyczyć niektórych z Was lub są ważne dla dalszego rozwoju ćwiczenia. Proces opracowywania ćwiczenia w heterogenicznej grupie oferuje bogatą i różnorodną liczbę pytań i sugestii dotyczących realizacji ćwiczenia. W tym miejscu podane zostaną również pewne instrukcje dotyczące bezpieczeństwa.

METODOLOGIA

1. Wstęp:
Moderator wyjaśnia cel działania, kładąc nacisk na współpracę i szybkie myślenie.
2. Tworzenie łańcucha:
Uczestnicy ustawiają się w fizyczny łańcuch, przy czym każda osoba wyraźnie zna swoją kolejność.
3. Wybór tematu:
Moderator wybiera stymulujący temat lub motyw, np. „Dzień na łonie natury”
4. Rozpoczęcie historii:
Pierwszy uczestnik rozpoczyna opowieść od jednego słowa, często pierwszego słowa historii.
5. Kontynuacja historii:
Każdy uczestnik dodaje po kolei jedno słowo do historii. Historia ewoluuje wraz z dodaniem każdego słowa.
6. Szybkie myślenie i adaptacja:
Uczestnicy muszą szybko dostosować się do zmieniającej się narracji i dodawać słowa, które podtrzymają bieg historii.
7. Rola Moderatora:
Moderator monitoruje tempo, pilnuje, aby uczestnicy trzymali się zasady jednego słowa i podtrzymuje zaangażowanie.
8. Absurdalne wyzwania słowne (opcjonalnie):
Aby zapewnić dodatkową zabawę i wyzwanie, moderator może czasami wprowadzić absurdalne słowa, które uczestnicy muszą uwzględnić w historii.
9. Zakaz listów (wariacja zaawansowana – opcjonalna):
W zaawansowanych konfiguracjach moderator może zabronić słów zawierających określoną literę, co dodatkowo sprawdza kreatywność uczestników.
10. Podsumowanie historii:
Historia toczy się dalej, aż do osiągnięcia logicznego lub zabawnego zakończenia lub do osiągnięcia określonego limitu czasu.

EWALUACJA

Podsumowanie i ewaluacja to część, w której faktycznie zadajemy niezbędne pytania. Sukces ćwiczenia „Historia jednego słowa" można ocenić za pomocą następujących kryteriów:

- Kreatywność: jak dobrze uczestnicy dostosowują się i wnoszą pomysłowe słowa.
- Współpraca: stopień, w jakim uczestnicy wykorzystują swoje pomysły.
- Przepływ: Jak płynnie rozwija się historia i czy utrzymuje spójność.
- Zaangażowanie: entuzjazm uczestnika i radość podczas działania.

AUTORZY I ŹRÓDŁA

Autorzy: Karen Self, Elif Tengirimoglu

https://www.trainers-toolbox.com/dixit-creativity-meets-storytelling/ https://teachinggamesefl.com/2017/08/24/how-to-use-dixit-in-the-classroom/

Why?

Przykład opowiadania jednym słowem

WATCH NOW

1

Założenie ćwiczenia jest takie, że wspólnie wymyślacie historię, ale każda osoba może powiedzieć tylko jedno słowo na raz. Zdecyduj, kto zaczyna pierwszy, a następnie każdy dokłada słowo na wybrany temat tak by wspólnie stworzyć zaskakującą i zabawną historię. Jeśli historia nie ma sensu, powinieneś przerwać i zacząć od nowa, nalegając, aby każda osoba słuchała innych i wszyscy zachowywali te same zasady. Na przykład moderator może dodać łączące słowa lub spójniki. Opowieść może być kreatywna, głupia i nie musi być poprawna gramatycznie, ale powinna mieć sens i trzymać się tematu.

2

Historia kończy się, gdy dojdzie do naturalnego zakończenia lub gdy moderator stwierdzi, że upłynął założony czas. Powinieneś spróbować tego ćwiczenia wiele razy, starając się, aby historia była za każdym razem wyraźniejsza. Wypróbuj różne warianty lub spróbuj dodać muzykę. Facylitator może również sprawić, że będzie zadanie będzie trudniejsze, losowo wybierając jakąś osobę, zmieniając kolejność lub dodając inne słowo, które zmienia rytm lub ton opowieści.

3

Ważne jest podsumowanie i refleksja nad stworzoną historią.

FuturE
New Narrations for the Future of Europe

Co-funded by the European Union

FuturE
New Narrations for the Future of Europe

Finansowane przez Unię Europejską. Wyrażone poglądy i opinie są wyłącznie poglądami autora(-ów) i niekoniecznie odzwierciedlają stanowisko Unii Europejskiej lub Europejskiej Agencji Wykonawczej ds. Edukacji i Kultury (EACEA). Ani Unia Europejska, ani EACEA nie mogą ponosić za nie odpowiedzialności.

Nr projektu: 2021-1-IT03-KA220-YOU-000029655

Thank you!

FAAL

Storie di Mondi Possibili

COTOPAXI

iltinere

KulturLife